

ANUL XXXIX

MARTIE-APRILIE

*1192
21 oct. 9 lei.*

991
D

Prima de 1192 lei.

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

NR.

3-4

1961

ÎN ACEST NUMĂR

<i>Omul sovietic a pătruns în Cosmos</i>	D. Popa
<i>Drumul iertării</i>	N. Tănase
<i>Despre rugăciune</i>	M. Manea
<i>Din viața primei Biserici creștine</i>	P. Crișan
<i>Lucrările Marii Adunări Naționale</i>	* * *
<i>Spiritul Domnului Hristos</i>	N. Dumitrescu
<i>Pentru pace, pentru bunăstarea poporului</i>	* * *
<i>Să cunoaștem Luna</i>	* * *
<i>Există iad?</i>	C. Alexe
<i>Sfântul Apostol Andrei</i>	Ștefănescu C.
<i>Omul cu un ulcior cu apă</i>	* * *
<i>Virtutea blândeții</i>	I. Dănețiu
<i>Curiozități</i>	* * *
<i>Personalitatea Duhului Sfânt</i>	Mihail Popa
<i>Valoarea culturii căpșunilor</i>	I. Dănețiu
<i>Pitcairn</i>	D. Popa
<i>Stradivarius</i>	* * *
<i>Obiceiuri și superstiții</i>	Lidia P.
<i>Știați că?</i>	* * *
<i>Invitație la calm</i>	* * *
<i>Sfaturi practice</i>	* * *
<i>Insemnătatea celor scrise în Rom. 14, 2, 5</i>	* * *

unde idealul și aspirația spre progres și binele colectiv formează o politică de stat.

12 APRILIE 1961

Data aceasta va rămâne pentru tot restul istoriei pământului nostru, o dată ce nu se va uita. Omul sovietic, care cu entuziasm de ne-stăvilit a rupt cu zeci de ani în urmă zăgăzurile ignoranței, asupririi și inapoierii, lăsând ca lumina științei, libertății și progresului să se reverse în valuri, omul sovietic, învinge legea gravitației, și efectuează primul zbor în cosmos. Realizarea aceasta epocală, nu este rezultatul întâmplării, ha-

țunii umane. În această zi de primăvară a anului 1961 au început zborurile omului în spațiul cosmic. Și nu e om de pe glob care să nu simtă că trăiește o zi unică, una din acele zile excepționale pe care istoria le înscrie cu litere de aur în glorioasele sale pagini. Ziua erei cuceririi Cosmosului de către om.

Această zi a fost visată, năzuită de omenire în decursul milenarei sale istorii. Au visat-o cîndva asirienii, creînd legenda viteazului Elan, pornit la asaltul cerului; au visat-o grecii antici dăruind lumii minunatul basm mitologic al lui Icar, cel ce s-a înălțat cu aripi făurite de mâini omenesti pînă în apropierea soarelui, de unde s-a

„OMUL SOVIETIC A PATRUNS IN COSMOS”

Nu a trecut mult — sub aspectul colosalelor salturi calitative și cantitative ale științei sovietice — de cînd primul sputnik trecînd peste barierele spațiului a pătruns în spațiul interplanetar, și acum pe ziua de 12 aprilie 1961 „sub privirile luminate de o indescriptibilă emoție a întregii umanități, omul sovietic a deschis largi inșeși porțile Cosmosului călcînd cu pași de șapte poște pe nebătătoritele căi stelare”. În toate limbile globului, crainicii posturilor de radio și televiziune rosteau cu o voce în care emoția momentului trăit se vădea cu toată străduința acestora de a se stăpîni. „LA 12 APRILIE 1961 ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ A FOST PLASATĂ PE-ORBITĂ ÎN JURUL PĂMÎNTULUI NAVA COSMICĂ-SATELIT „VOSTOK” (Răsăritul), AVÎND UN OM LA BORD.

PILOTUL COSMONAUT AL NAVEI COSMICE-SATELIT „VOSTOK” ESTE AVIATORUL MAIOR IURI ALEXEEVICI GAGARIN, CETĂȚEAN AL UNIUNII REPUBLICILOR SOVIETICE SOCIALISTE.

MAIORUL IURI GAGARIN A ATERIZAT ÎN BUNE CONDIȚII ÎN REGIUNEA STABILITĂ ÎN U.R.S.S.”.

Asemenea unor cercuri concentrice ce merg mai departe și tot mai departe în masa lichidului, tot astfel pe aripile undelor, pămîntul întreg a aflat vestea pe care de fapt o așteptam cu toții, și o așteptam ca ea să ne fie adusă la cunoștință de vocea caldă și patetică a crainicului postului de radio Moscova.

Știam, și intuiția îmi spunea că primul cosmonaut nu putea fi decît un om sovietic, pentru că atît elementul științific cît și elementul uman capabil de astfel de fapte uluitoare și eroice, nu pot răsări la umbra intereselor contradictorii a concernelor și trustrurilor ce urmăresc numai un profit, ci acolo

zardului; Este în primul rînd consecința unei politici juste, a societății a căror eforturi sînt îndreptate spre lumină, progres, libertate. Spre satisfacerea nevoilor materiale și culturale a elementului om. Și aceasta este Uniunea Sovietică! Academicianul A. Nesmeianov, președintele Academiei de Știință a U.R.S.S. răspunzînd la întrebarea, de ce Uniunea Sovietică a depășit S.U.A. în cucerirea Cosmosului, acesta a răspuns: „Cauzele sînt multe. Țiolkovski a trăit și el în U.R.S.S. și a formulat primul teoria zborului cosmic încă în Rusia prer evoluționară. Cauza principală constă însă, după părerea mea, în posibilitățile mult mai bune de organizare a activității tehnico-științifice în statul socialist, decît în statul bazat pe proprietatea privată”. Iar Iuri Alexeevici Gagarin, primul pilot cosmonaut al lumii precizează: „Primul avion, primul sputnik, prima navă cosmică, primul zbor al omului în Cosmos — acestea sînt etapele drumului măreț al patriei mele în descoperirea tainelor naturii.

Vom zbura mult și cu încredere, a continuat el, vom cuceri spațiul cosmic.

„Toate izbînzile sovietice de pînă acum — spune articolul de fond al ziarului „Scinteia” din 13 aprilie 1961 — în explorarea Cosmosului — de la memorabilul sputnik din 4 octombrie 1957, trecînd prin numeroasele stații automate care au brăzdat sistemul nostru solar și ajungînd la navele cosmice cu ființe vii — ne apar azi ca un vast și luminos preludiv. Lansarea de către Uniunea Sovietică a primului om în Cosmos și întoarcerea sa pe Pămînt reprezintă o victorie fără precedent a omului asupra forțelor naturii, cea mai măreță cucerire a științei și tehnicii, triumful ra-

prăbușit în apele spumegînde ale mării; au visat-o marile figuri ale umanității, de la Leonardo din Vinci și Giordano Bruno — cel ars pe rug de papalitate pentru cutezătoarea sa încredere în știință — pînă la genii ale științei ruse ca Lomonosov sau întemeietorul tehnicii reactorilor, Țiolkovski; au visat-o Aurel Vlaicu și Traian Vuia, eroici pionieri romîni ai aviației moderne. Tot ce are omenirea mai înaintat și-a îndreptat întotdeauna gîndul spre ziua cînd omul va smulge Universul din aspra și înghețata sa tăcere, cînd de undeva, din Cosmos, va răsuna în sfîrșit vocea omenescă.

Și iată că această zi a venit. Din spațiul interplanetar a răsunat vocea omului. Uimit de cele ce vede — Iuri A. Gagarin, fermecat de tabloul cosmic ce îl vedea pentru prima dată un om a exclamat plin de încîntare: „CE FRUMOS !”.

Lansarea primului om în Cosmos reprezintă strălucita izbîndă a Uniunii Sovietice, a întregului sistem mondial socialist în întrecerea pașnică cu capitalismul. Și deci și a noastră. Trimitem — ca expresie a bucuriei noastre — un sincer și fierbînt salut oamenilor sovietici cuceritori ai Cosmosului.

Semnificativă, patetică și plină de umanism este încheierea chemării adresate de Comitetul Central al P.C.U.S., Preziidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. și Guvernului Uniunii Sovietice: „Noi oamenii sovietici care construim comunismul, avem marea cinste de a fi primii care pătrundem în Cosmos. Noi considerăm victoriile în cucerirea Cosmosului drept realizări nu numai ale poporului nostru, ci și ale întregii omeniri. Le punem cu

(continuare în pag. 16)

DRUMUL IERTĂRII!

de
N. TÂNASE

Problema iertării păcatelor a fost mult timp și de mulți discutată, și fiecare exeget a încercat să arate într-un fel sau altul, mijloacele și posibilitățile prin care se poate ajunge la iertare.

Majoritatea comentatorilor, au ajuns la convingerea că iertarea este strâns legată de anumite îndatoriri din partea celui greșit, spre deosebire de unii, care cred că iertarea se obține cu ajutorul timpului, care îngroapă sub uitare, păcatul.

Problema este destul de importantă din moment ce Insuși Domnul Hristos cum și proorocii de pe vremuri au găsit cu cale și potrivit, a se preocupa de ea. Ca o condiție principală pentru iertare, Dumnezeu a stabilit ca cel vinovat să aibă și el partea lui de făcut, fără de care, iertarea nu e posibilă. Cităm cuvintele unui prooroc care inspirat de Duhul Sfânt zice: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gindurile lui rele, să se întoarcă de pe calea lui stricată pentru ca să fie iertat“. Rezultă de aici că prima poziție pe care trebuie să o ia greșitul, este aceea de a se opri de la păcătuire. Dar, acest lucru nu se poate face pînă cînd păcătosul nu-și dă mai întîi seama de starea lui de păcătoșenie, iar acest lucru se poate realiza numai prin lucrarea Duhului Sfînt.

În acest stadiu, după ce ajunge să-și cunoască starea de păcătoșenie, păcătosul ajunge să-i pară rău de viața lui din trecut, regretîndu-și păcatul cu sinceritate și atît de profund, încît, simte o întristare în sufletul său și un simț al mării lui sărăcii sufletești, care îl duce la starea despre care a vorbit Domnul Hristos pe muntele numit al fericiților, cînd a zis: „Ferice de acei care cu regret își plîng păcatele lor, căci ei vor fi mîngîiați“.

S-ar părea ciudate aceste cuvinte ale Mîntuitorului, întrucît noi ne luptăm cu toții și respingem pe cît putem stările de întristări care să ne ducă la plîns. Aici însă, nu este vorba de plînsul suierințelor fizice, ci de regretul sufletesc al stării de imperfecțiune, a stării de păcătoșenie, stare care ar fi putut să nu fie. Aceste cuvinte nu sînt spuse despre aceia care se tot plîng și murrură, ci sînt spuse despre aceia care regretă cu sinceritate păcatele săvîrșite și care din această stare, se roagă pentru iertare. Ei vor fi mîngîiați, zice Domnul Isus. Iar proorocul de pe vremuri adaugă: Le voi preface jalea în bucurie și-i voi mîngîia, le voi da bucurie după îndurerarea inimii lor. Cu un cuvînt, se poate zice, că această stare, la care se referea Domnul Hristos, este sincera întristare a inimii din cauza păcatului, și din ea se poate ieși numai prin oprire de la păcătuire, cum zicea proorocul: încetați de a mai face raul și fiecare spunînd aproapei său adevărul, alipiți-vă tare de bine; sau, cum zicea un alt prooroc: Ți s-a arătat ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine, decît să te oprești de la păcătuire, să iubești dreptatea și neprihănirea; sau cum concretiza apostolul Pavel această stare și mai bine prin cuvintele: „Dragostea să fie fără prefăcătoare, fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine“.

Din această stare, păcătosul poate ieși pe calea opririi de la păcat și în sincer regret și pocăință poate găsi în jertfa de pe Golgota, mîngîierea necesară.

Aceasta este pe scurt experiența găsirii iertării și toți urmașii lui Hristos se vor împărtăși de ea. Împărtășindu-se de iubirea Sa, ei vor ajunge apoi să se împărtășească de caracterul Său ca fii ai luminii. Regretul profund față de păcat, îi va face să guste și ei într-o mică măsură din cupa pe care a băut-o El, ca ispășitor al păcatelor întregii lumi. Bînd această cupă a căpătat Isus lucrarea de mîngîiere, și prin faptul că El Insuși a fost ispitit, poate să vină în ajutorul celor încercați ca El; dar fiecare suflet care a intrat în această lucrare, are privilegiul de a se împărtăși cu viața Lui, iubirea Lui deschide a-

tunci o cale pentru sufletul zdrobit și devine un balsam vindecător pentru cei încercați. Cu ei se împlinește Cuvîntul care zice: În adevăr, întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință, care duce la mîntuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe cînd întristarea care nu este după voia lui Dumnezeu aduce moartea.

Spre a deosebi starea aceasta de întristare de alte stări ale durerii omenești, ne sînt date în Sf. Scriptură exemple pline de învățăminte. Astfel îl avem pe apostolul Petru, care în noaptea cînd Isus a fost prins, s-a reîntors în grădina Ghetsemani și a plîns cu amar. Un Comentator arată că starea aceasta s-a datorat faptului că Petru simțea povara păcatului său. Un astfel de plîns implică și regretul păcatului săvîrșit și deci și hotărîrea de a nu-l mai repeta. Și, ajuns aici, credinciosul începe să guste fericecia iertării și mîngîierea despre care vorbea Isus.

Ajuns în acest stadiu, păcătosul începe să se împărtășească de neprihănirea lui Isus și această neprihănire lăuntrică îl face să crească zi cu zi în asemănarea chipului lui Hristos. În felul acesta crescînd, încetul cu încetul, vom ajunge la cîștigarea unui caracter nobil, care, nu se dobîndește ca moștenire, nici nu-l putem avea printr-o întîmplare. Un caracter nobil poate fi cîștigat numai prin silințe personale în puterea meritelor și harului lui Hristos. Dumnezeu dă talentele, puterile și mințea; noi formăm caracterul, și anume prin luptă contra înclinărilor păcătoase ale firii și prin îndepărtarea de la păcat. Trebuie să ne observăm și să ne cîntărim pe noi înșine, de aproape, și să nu îngăduim nici o trăsătură de caracter neîndreptată. Nimeni să nu zică: eu nu pot să-mi îndrept lipsurile de caracter. Dacă te lași condus de o așa părere, atunci cu siguranță, ai să dai greș în dobîndirea vieții veșnice. Imposibilitatea de a te îndrepta, de a obține iertarea, stă în propria ta voință. Dacă nu vrei, atunci nu poți birui. Greutatea cea mare vine din cauza inimii stricate și lipsite de sfințenie, ca și din refuzul de a se supune călăuzirii lui Dumnezeu.

Adu-ți aminte, că nu poți atinge o țintă mai înaltă decît aceea pe care ți-ai pus-o singur. Trebuie să avem ambiția de a cultiva orice trăsătură bună de caracter. Caracterul format după chipul Mîntuitorului este singura comoară pe care o putem duce cu noi din lumea aceasta.

DESPRE RUGĂCIUNE

de
M. MANEA

Rugăciunea este factorul cel mai important în viața de credință. Datoria unui creștin este de a reprezenta în mod demn pe Mintuitorul său. „Noi toți”, zice apostolul Pavel, „privim cu fața descoperită ca într-o oglindă, slava Domnului, și sîntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”. 2 Cor. 3, 18. Prin rugăciune, credinciosul se pune în legătură cu Mintuitorul său și astfel privind spre El, și trăind prin Duhul Sfînt asemenea Lui, ajunge să fie o făptură nouă.

În folosirea cea mai de frunte, rugăciunea este împărtășire. Este nevoie ca lucrul acesta să fie scos în evidență, deoarece prea multe rugăciuni ale credincioșilor sînt numai niște mijloace de a obține ceva de la Dumnezeu. Ei simt că le lipsește ceva, și ce cale poate fi mai ușoară decît de a cere de la Dumnezeu ce le este necesar. Nu a promis Dumnezeu că ne va da ceea ce ne lipsește? Nu a zis El: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide”? Ca urmare a acestui fel de gîndire, multe rugăciuni nu sînt altceva decît cereri după diferite lucruri, unele bune, altele dăunătoare, iar altele cu neputință de îndeplinit. Pentru unii ca aceștia, Dumnezeu este fîntîna nescată a darurilor. Tot ce au ei de făcut este a cere, cu gîndul că Dumnezeu va face restul. Ei își măsoară creștinismul după răspunsurile primite la cererile lor și consideră că rugăciunile lor n-au fost ascultate dacă cererea lor nu le este împlinită. De cele mai multe

ori rugăciunile lor iau forma unor petiții. Ei cer fără încetare, ca și fiul din parabolă: „Tată, dă-mi”. Luca 15, 12.

Este adevărat că totdeauna ar trebui să simțim nevoia de a cere de la Dumnezeu ceea ce avem nevoie. Dar trebuie să subliniem că rugăciunile de cereri nu trebuie să ajungă un fel obișnuit de a ne ruga. Însă cele mai numeroase rugăciuni ar trebui să fie rugăciunile de mulțumire, de laudă și de adorare. Supunerea la voia lui Dumnezeu, desăvîrșita predare Lui și întreaga consacrare, ne învață cum să fie rugăciunile noastre. Cînd noi căutăm cu toată sinceritatea să aflăm ce dorește Dumnezeu de la noi, rugăciunile noastre nu vor mai fi niște cereri.

Chiar dacă cerem diferite lucruri să nu uităm datoria noastră de a ști ce dorește Dumnezeu să facem sau să fim. Numai atunci ne aflăm pe un teren sigur cînd am ajuns să știm aceasta. Atunci putem cere cu încredere să se facă voia Lui. Cu referire la Domnul Isus, Psalmistul spunea: „Iată-Mă că vin, în sulul cărții este scris despre Mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii Mele”. Ps. 40, 8. Chiar și atunci cînd Domnul Isus se afla în grele suferințe, în grădina Ghetsemani, se ruga: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta”. Mat. 26, 42. În rugăciunea Tatăl nostru, Domnul Isus ne-a învățat să cerem: „Facă-se voia Ta”. Deci, marea problemă ce ne stă în față este de a afla voia lui Dumnezeu și apoi să ne cercetăm inima spre a ne asigura că într-adevăr dorim ca voia lui Dumnezeu să fie și a noastră. Voia lui Dumnezeu ne este clar arătată în Cuvîntul Său și în Legea morală a celor zece porunci. Ne-am pus noi în deacord cu voința Lui? Cuvîntul Său ne spune: „Cine își întoarce urechea să nu asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o uriciune”.

Mulți sînt aceia care nu se străduiesc să afle ce vrea Dumnezeu, cu toate că sînt deplin lămuriiți cu privire la ce vor ei. De fapt, rugăciunea lor este: „Schimbă-se voia Ta”, și nicidecum „facă-se voia Ta”. Ei cer de la Dumnezeu ce li se pare lor că El ar trebui să facă. Ei uită că lucrul cel dintîi pe care trebuie să-l afle este să se întrebe: „Este voia lui Dumnezeu ca eu să am lucrul pe care eu îl doresc atît de mult? Este oare pentru binele meu? Este aceasta după voia lui Dumnezeu? Este oare ceva ceea ce ar trebui să-l îndeplinesc eu mai înainte? Sînt eu gata de a supune totul lui Dumnezeu, așa încît dacă El nu-mi dă ceea ce eu doresc, să fiu mulțumit și să-I mulțumesc pentru ceea ce El îmi dă; sau umblu mai mult după ceea ce îmi place mie, decît după ceea ce îi place lui Dumnezeu?”

Trebuie amintit că rugăciunea nu este un înlocuitor al faptelor. Creștinul căruia i se ridică în față o problemă grea, are dreptul de a cere ajutor de la Dumnezeu și de a aștepta ca El să răspundă. Dar cererea lui nu-l scutește de a lucra din greu și a-și face partea lui. Dumnezeu nu va primi rugăciunea ca pe un înlocuitor al străduințelor mintale, sau să dea ceva unora care nu sînt decît niște leneși. Persoanele care sînt în stare de a învăța tabla înmulțirii și au prilej de a face lucrul acesta, nu trebuie să se cruțe de această osteneală, cu gîndul că Dumnezeu prin rugăciune va face ca ei să nu mai aibă nevoie de eforturi mintale. Înțelegem deci, că munca și rugăciunea trebuie să meargă mînd în mînd.

Scopul rugăciunii nu este doar să determine pe Dumnezeu de a împlini dorințele noastre. Unii cred, că pentru a obține neapărat ceva de la Dumnezeu trebuie să stăruiești la înfinit în rugăciune. Purtarea lor este ca și cum Dumnezeu nu ar fi binevoitor să-l împlinească cererile lor fără multă lingusire din partea lor și pare că ei cred că prin multă stăruință și laudă pot să scoată de la Dumnezeu lucruri pe care altfel El nu le-ar da. Ei iau de exemplu pe văduva stăruitoare, dar parabola aceasta a fost dată pentru a arăta cum nu este Dumnezeu. Nimeni nu scoate

de la Dumnezeu ceea ce el dorește numai prin stăruința lui supărătoare. Unii cred că pentru a obține ceva de la Dumnezeu este nevoie să țipi tare când te rogi, sau să ceară cu voce tare mai mulți deodată pentru a determina pe Dumnezeu să asculte rugăciunea. Acest fel de a se ruga este păgănesc. Preoții lui Baal „au strigat tare, și după obiceiul lor și-au făcut tăieturi cu săbiile și cu sulițele, pînă ce a curs sînge pe ei“. 1 Reg. 18,28. Cu toate acestea n-au primit nici un răspuns. Trebuie știut că Dumnezeu nu este ca judecătorul nedrept. El e un Tată gata să dea lucruri bune copiilor Săi, mai mult de cum sînt gata ei de a le primi.

Cu toate acestea nu trebuie să se lase impresia că n-ar fi nevoie să stăruim în rugăciune, sau că ar fi de ajuns să amintim o dată pentru totdeauna lui Dumnezeu ceea ce dorim și că restul ar veni de la sine. Este absolută nevoie de rugăciuni stăruitoare pînă ce se schimbă mersul vieții noastre. Domnul Isus S-a rugat deseori noaptea întreagă; Iacob s-a luptat cu îngerul; Domnul s-a rugat cu post și rugăciune; Pavel a căutat stăruitor pe Domnul. Lucrul cel mai de seamă este să ne rugăm cu credință.

Rugăciunea poate fi auzită, chiar dacă este numai o dorință nerostită a sufletului, însă ea nu trebuie să fie un monolog. Unii informează pe Dumnezeu despre lucruri pe care El le cunoaște deja mai dinainte. De multe ori rugăciunile lor iau înfățișarea de a reaminti lui Dumnezeu ceea ce El trebuie să facă. După ce au informat pe Dumnezeu de nevoile lor și ale altora, au spus un „Amin“, și convorbirea lor încetează. Ei speră că Dumnezeu va folosi spre binele Său informațiile pe care I le-au adus la cunoștință.

Mulți socotesc rugăciunea ca pe o circulație în sens unic, credinciosul vorbind cu Dumnezeu. Totuși aceasta nu este forma cea mai înaltă a rugăciunii. În adevărata rugăciune Dumnezeu vorbește sufletului, după cum și acesta vorbește lui Dumnezeu. Adevărata prietenie nu va dura mult timp acolo unde numai unul singur are de vorbit. În rugăciunile noastre prea adesea vorbim mereu și așteptăm ca Dumnezeu să nu facă altceva decît să asculte. Și totuși n-ar fi cu puțință ca Dumnezeu să vrea să vorbească cu noi, așa după cum și noi vrem să stăm de vorbă cu El? Lucrul acesta El îl face amintindu-ne anumite cerințe ale Scripturii. După ce am îndrățat o rugăciune plină de căldură, rugăciune despre care credem că a fost ascultată de Dumnezeu, n-ar fi de așteptat ca și El să dorească să ne spună un cuvînt? E cu puțință ca după ce am spus „amin“, Dumnezeu să fie gata de a comunica cu noi, dar noi ne ridicăm după genunchi, și să nu dăm prilej lui Dumnezeu să vorbească? E ca și cum punem jos receptorul. Ne despărțim. Se poate închipi ca un adevărat creștin să vorbească fără încetare lui Dumnezeu, iar Dumnezeu să nu aibă nici un cuvînt pentru el? Făcînd lucrul acesta s-ar părea că dăm impresia că nu dorim să avem părtașie cu Dumnezeu.

Să amintim din nou că rugăciunea este împărtășire. Este ceva mai mult decît convorbirea, este o intimă comuniune. Este o schimbare de vederi și de idei. E mai curînd un fel de prietenie întemeiată pe o liniștită încredere și siguranță, fără demonstrații sau izbucniri spectaculoase.

Meditația este un ajutor de seamă al rugăciunii. S-ar putea spune că aceasta este partea cea mai de seamă a rugăciunii. Și cu toate acestea este foarte mult neglijată. Ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu, aducem cererile noastre și apoi plecăm. Data următoare facem la fel. Însă nu se poate spune că aceasta este o experiență prea satisfăcătoare.

David a trecut prin anumite suferințe dureroase care l-au determinat să se roage mai mult. Odată a fugit în pustie din cauza lui Saul. Atunci a alcătuit psalmul 63. Psalmul acesta este strigătul unui suflet care tânjește după Dumnezeu, după o cunoaștere și părtașie mai adîncă cu El, îndeosebi prin rugăciune. Desigur, David nu era mulțumit cu experiența sa în

ce privește rugăciunea. Dumnezeu părea că este departe. El nu răspundea. Cu toate acestea inima lui dorea mult după Dumnezeu. Sufletul lui înseta după viul Dumnezeu. Nu era nici o cale prin care el putea veni în legătură adevărată cu El?

David a învățat adevăratul înțeles al rugăciunii. Să ascultăm o parte din rugăciunea sa: „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Imi însetează sufletul după Tine! Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decît viața, de aceea buzele mele cîntă laudele Tale“. Din cuvintele ce urmează se poate vedea bucuria lui ca rezultat al rugăciunii sale: „Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze, cînd mi-aduc aminte de timpul priveghiurilor nopții“. Ps. 63,1—6. Să observăm cuvintele: „Mi se satură sufletul... cînd mi-aduc aminte de Tine în așternutul meu, și cînd mă gîndesc la Tine“. David se rugase mai înainte. Acum el adaugă la rugăciunea sa meditația sa și spune că atunci „î se satură sufletul“. Pentru el, meditația după rugăciune, era „ca niște bucate grase și miezoase“ și lauda pe Dumnezeu cu bucurie pe buze. Era satisfăcut!

Puțini sînt creștinii care își iau timp suficient pentru meditație. Ei sînt prea ocupați cu lucrările lor, au prea puțin timp pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu și cu sufletul lor. Nimeni nu poate veni grăbit înaintea lui Dumnezeu și apoi tot grăbit să plece și totuși să aștepte să se bucure de părtașia cu El. Pacea care întrece orice știință nu poate să-lăslui într-o inimă care nu-și ia timp pentru odihnă. Este nevoie de meditație liniștită pentru a gusta din dulcea împărtășire cu Dumnezeu. Să ascultăm cuvintele Psalmistului: „Cutremurați-vă și nu păcătuți! Spuneți lucrul acesta cînd stați în pat; apoi tăceți (oprire)“. Ps. 4,4. Să subliniem cuvîntul de la urmă „tăceți“. Sîntem prea neliniștiți, prea grăbiți. Este nevoie să ne deprindem de a sta în tăcere înaintea lui Dumnezeu și a aștepta să auzim ce are El de spus pentru noi.

Acela care așteaptă în tăcere pe Dumnezeu nu va fi dezamăgit, va fi săturat. Dacă te-ai rugat, ți-ai deșertat inima înaintea Aceluia care singur te înțelege, nu spune „amin“, ca apoi să pleci. Dă ocazie și lui Dumnezeu. Așteaptă-L în tăcere. În liniștea sufletului tău, Dumnezeu îți poate vorbi, căci El te-a îndemnat să aștepți.

Pentru unii credincioși aceasta nu este ceva nou. Din propria lor experiență, ei știu ce înseamnă a avea părtașie cu Dumnezeu. Ei au avut clipe minunate, petrecute numai cu El. Ei s-au deprins să aștepte în tăcere. Scumpe și de neuitat au fost descoperirile ce le-au primit. Cuvîntul spus la urmă „amin“ poate însemna sfîrșitul vorbirii, dar nu ar trebui să fie și sfîrșitul întrevederii. Dumnezeu ne îndeamnă să așteptăm în tăcere. Și în timp ce așteptăm, Dumnezeu poate găsi de bine să aducă anumite gînduri în sufletul nostru.

Nu trebuie să uităm însă că primejdia ne pîndește de a cădea în extreme. Unii lasă la o parte învățătura dată în Biblie și se lasă conduși de impresiuni. Noi credem că Dumnezeu conduce pe cei ce se lasă conduși, dar această conducere va fi întotdeauna în armonie cu Cuvîntul descoperit al lui Dumnezeu și în nici un caz nu va contrazice cuvîntul scris. Privilegiul comunicării cu Dumnezeu și al meditației este minunat, dar există primejdia de a fi rău folosite. Numai îndelungata experiență în cele dumnezeiești, sprijinită pe o viață de ascultare de voința lui Dumnezeu face pe cineva în stare să judece lucrurile minții. Satana este totdeauna gata să șoptească păreriile lui, și este nevoie de discernămint spiritual pentru a cunoaște al cui glas ne vorbește. „Ora liniștită petrecută cu Dumnezeu va aduce roadele ei spirituale“. Avertizăm însă pe unii care ar putea fi mințați de un glas care vorbește sufletului și neglijează glasul care vorbește prin cuvîntul Sfintei Scripturi.

PRIMEI BISERICI CREȘTINE

de

P. CRIȘAN

Domnul Hristos nu a arătat așa în amănunt, cum intenționează El să organizeze Biserica Sa, ca aceasta să funcționeze. Prin această omisiune, fie ea chiar intenționată în învățăturile Sale, sau în rapoartele inspirate, cele ce au avut loc mai târziu, sau dezvoltarea ulterioară a lucrurilor, a fost lăsată conducerii și dirijării Duhului Sfânt, care, așa cum a spus Domnul Hristos: „Vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. Cînd va veni Mîngîietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare”. Ioan 14,26; 16,13. De aceea este interesant de urmărit progresul organizării Bisericii sub apostoli, ca o ilustrație a conducerii Duhului Sfânt și a funcției de învățător a acestuia, în timpul erei apostolice.

Domnul Hristos a vorbit Bisericii Sale. Expresia pentru „Biserică” este cuvîntul grecesc — EKLESIA — ce înseamnă „chemat”, și este un termen obișnuit în limba greacă, care denumește o adunare a poporului cu drept de vot, din timpul democrației ateniene. Cu această însemnătate de bază a expresiei grecești în minte, noi putem crede că Domnul Hristos gîndea la Biserica Sa ca fiind o adunare a poporului Său, capabilă să studieze împreună problemele, să ajungă la o hotărîre și să lucreze în armonie cu termenii acestei hotărîri.

Tabloul pe care ni-l prezintă cuvîntul, este în mod clar un tablou democratic și nu unul monarhic sau pontifical. El era în armonie cu obiceiul orașelor iudaice, cu care ucenicii erau familiarizați. Satele iudeilor, erau conduse în mod cu totul democratic, sub conducerea „bătrînilor”. Numai cînd mai târziu, Biserica s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de această participare democratică la conducerea Bisericii — și aceasta în veacurile de mai târziu — conducere la care participau toți oamenii — numai atunci s-a dezvoltat acea conducere monarhică — pontificală sau clericală a Bisericii.

Prima referire la „Biserică” a Domnului Hristos este amintită în Matei 16,18. Biserica, spunea Domnul Hristos, a fost — zidită pe temelii și stîncă ce este Domnul Hristos, prin apostoli, asemenea lui Petru 1 Cor. 3,11; Efes. 2,20; 1 Petru 2,5,6, și cu ei a înfrînt temeliiile morții (Rom. 6,23). Sub autoritatea și în prezența Duhului Sfânt, Biserica urma să aibă de asemenea puterea de a lega și dezlega, dreptul important de a corecta și a aplica disciplina în Biserică prin Duhul Sfânt (Mat. 16,19; Ioan 20,22,23).

Această putere a disciplinei, care include dreptul de a judeca, un drept care nu este recunoscut nimănui în mod individual (Mat 7,1—5; Luca 6,37; Rom. 2,1—11; 14,4), este dat Bisericii (Mat. 18,15—20). În cazul unei deosebiri între frați, Domnul Hristos spune că această problemă trebuie adusă și supusă Bisericii, după ce toate încercările personale au dat greș. Dacă una din părți refuză a da ascultare Bisericii ca unei curți de cercetare în ultimă instanță aici pe pămînt, atunci, Biserica poate să-l taie din rîndul ei. Aici se restrînge puterea de a lega și dezlega a Bisericii (vers. 18).

Desigur, pentru a putea ca Biserica să judece, trebuie să existe și o procedură organizată — cu un președinte, cu posibilitatea de a vota și acceptarea de către toți a autorității Bisericii ca un tot. Aici intervine organizația. Hotărîrea la care se ajungea — atunci cînd Domnul Hristos era prezent — trebuia să fie în armonie cu caracterul lui Dumnezeu. Numărul nu trebuie să fie o dovadă a justeței și validității hotărîrii luate. Poate că numai 2 sau 3 să lucreze pentru Hristos ca Biserică a Sa, atunci cînd se prezintă în numele și prezența Sa (vers. 19,20). În legătură cu aceasta, funcția și învățătura Bisericii este clară. Cei în cauză — părțile — trebuie să asculte de sfaturile Bisericii (vers. 17).

Primii conducători ai Bisericii au fost puși la o parte natural de către oameni, dar nu prin votul Bisericii, ci prin numire divină. Acești primii conducători au fost „apostolii” adică — „trimiși” — „oameni trimiși”, iar apostolatul este în mod deosebit prezentat ca fiind un dar al Duhului Sfânt; și desigur se află primul pe lista lor (Efes. 4,11). Exemple de trimitere chiar de către Domnul Hristos se vede în trimiterea celor doisprezece, care au fost trimiși la poporul Israel (Mat. 10,1—11; Marcu 3,13—18; Luca 6,12—16) cum și trimiterea

celor șaptezeci, la casa lui Israel (Luca 10,1—20).

Este vrednic de notat faptul că cuvîntul grecesc „APOSTELLO” — „a trimite corespunde cu latinescul „MITTO” — „a trimite”. Din grecește, vine expresia noastră de apostol și din latină cea de mistonar. Termenii sînt sinonimi. Nu contează care cuvînt este folosit, Duhul Sfânt este acela care dă acest dar și care marchează de fapt adevărul „apostol”. Primii apostoli au fost deja conducătorii Bisericii atunci cînd Domnul S-a înălțat la cer, avînd un număr sport de membri la 120 de bărbați și femei — Fapte 1,14,15.

Era convingerea că simburile, nucleul de doisprezece trebuia să fie menținut, cel puțin pentru un moment, și la propunerea lui Petru — deși se pare că nu el prezida — Fapte 1,15,16 — s-a hotărît ca prin sorși să se ocupe locul devenit liber prin trădarea lui Iuda. Sorșul a căzut pe Matia (vers. 21—26) care a devenit cel de al doisprezecelea apostol.

Dar procesul acesta de înlocuire nu a mai continuat, atunci cînd persecuțiile stîrnite au pecetluit cariera ucenicilor, unul după altul. Nu ne este raportat că Iacob ar fi fost înlocuit (Fapte 12,1,2). Expresia „să fie rînduit”, pusă în gura lui Petru de către traducătorii în Fapte 1,22, în l. Greacă, este numai expresia „să devină”. Expresia „numit” este simplu prezentat — Numirea a fost prin sorși, sub conducerea Duhului Sfânt, metodă ce nu a mai fost folosită, după cum ne arată rapoartele Sf. Scripturi.

Reversările succesive ale Duhului Sfânt, la început asupra celor 120 la ziua Cincizecimii (Pentecost) și apoi mai târziu cînd convertiții erau botezați, au adus asupra diferiților credincioși diferite daruri ale Duhului Sfânt (1 Cor. 12,4,8—11,28—30). Au dat profeți (Efes. 4,11; 2,20; 1 Cor. 12,28; 14,1; Fapte 13,1). Evangheliști (Efes. 4,11; Fapte 21,8; cap. 8, 5—8, 26—40; 2 Tim., 4,5; 1,6; 1 Tim. 4,14). Pastori (Efes. 4,11), și învățători (Efes. 4,11; 1 Cor. 12,28; Mat. 28,19—20; 2, Tim. 2,2; Fapte 13,1). Aceștia sînt oamenii pe care apostolul Pavel îi numește spirituali — PNEUMATIKOI — adică oameni stăpîniți de darurile Duhului Sfânt (1 Cor. 2,9—16) în contrast cu oamenii nespirtuali ((PSYCHIKOI — vers. 11,14). Acești oameni cu daruri spirituale nu erau aleși pentru aceste funcții ale lor, ci erau dotați de Duhul lui Dumnezeu ca să slujească Bisericii.

NEVOIA DE SLUJITORI ALEȘI

Pe măsură ce Biserica se dezvoltă, au crescut, de asemenea sub conducerea Duhului Sfânt, clase ale slujbașilor aleși. Aceștia erau de două feluri — diaconi și bătrîni — numiți mai târziu prezbiteri sau episcopi. De obicei, „spirituali” (PNEUMATIKOI) oamenii dotați cu darurile Duhului Sfânt, erau găsiți printre

slujbașii administrativi. Diaconii Filip și Timotei. Bătrînul sau Episcopul (1 Cor. 4,17; 1 Tim. 1,3), avea darul de Evanghelist (Fapte 21,8; 2 Tim. 4,5). Profeții și învățătorii din Antiohia Siriei (Fapte 13,1—3), puteau fi foarte bine niște bătrini. Prezbiterii sau corpul bătrînilor, au transmis lui Timotei darurile spirituale prin darul profeției de care ei erau stăpîniți (1 Tim. 4,14), prin punerea mîinilor.

Diaconii, au apărut pentru prima dată în Biserica din Ierusalim, pentru a avea grijă de problemele materiale ale bisericii „grija zilnică de săraci și lucruri de genul acesta“, în timp ce apostolii continuau lucrarea lor de vestire și învățare (Fapte 6,1—4). Întreaga Biserică a fost aceea care a ales prin punerea mîinilor, șapte bărbați temători de Dumnezeu, care să îndeplinească lucrarea de slujitori în Biserică (vers. 5, 6). Diaconii au continuat să fie aleși în toate Bisericile și Pavel a prezentat un cod cu calificății care să constituie un ghid în alegerea oamenilor pentru slujba de diacon (1 Tim. 3, 8—13).

Un alt fel de slujitor al Bisericii ales, era bătrînul sau prezbiterul (gr. PRESBUTEROS). Printre Ebrei, termenul „bătrîn“ era purtat de orice om vrednic de respect (2 Sam. 12, 17), de conducătorii din conducerea națională sau a orașelor și satelor (Deut. 5, 23; 21, 2—6) și de membrii Sinedriului Iudaic sau a Senatului (Mat. 26, 57—59 — Expresia Latină pentru „bătrîn“ este senator). Astfel, termenul are o aplicare socială, politică și ecleziastică.

Prezbiterul, avea supravegherea generală a adunării — Bisericii — și erau mai mulți prezbiteri pentru o Comunitate. Iacob, fratele Domnului, în ceea ce este considerată ca fiind prima epistolă a Noului Testament, chema pe bătrini (pluralul) să slujească celor suferinzi (Iacob 5, 14, 15), iar Pavel, cam în același timp, aranja numirea de bătrini (plural) în fiecare Biserică.

Lucrarea de supraveghere pe care bătrînii o îndeplineau a dus la aceea că ei au fost numiți și „supraveghetori“ — („Gr. EPISCOPOI — de unde și expresia de Episcop). Cele două expresii — bătrîn sau prezbiter și Episcop sau supraveghetor, sînt deci folosite în mod alternativ, pentru bătrînul Bisericii în N. Testament. Pavel numea pe bătrînii Bisericii din Efes — „supraveghetori“ sau „episcopi“ (Fapte 20, 17, 18). În scrisoarea sa către Tit, el folosește termenul bătrîn și episcop în mod alternativ, pentru aceeași slujbă (cap. 1, 5—7). Cînd Pavel scrisese Filipenilor el se adresa episcopilor și diaconilor (cap. 1, 1) dînd bătrînilor titlul de supraveghetori. Președintele corpului bătrînilor, numai mai tirziu numit astfel, purta în mod natural o mare responsabilitate a supravegherii. Cu timpul, termenul de supraveghetor sau episcop, a fost

rezervat numai bătrînului ce conducea (prezida), și acest fapt a contat în ridicarea rangului de Episcop în Evul Mediu, și care, în mod practic își arogase o autoritate de monarh în Biserică. Datorită acestei dezvoltări a episcopatului de factură monarhică se datorește faptul că Bisericile — NON-CATOLICE, cu vederi mai democratice, ocolesc termenul de Episcop.

Prima Biserică creștină nu acționa independentă în probleme ce implica întreaga Biserică. Astfel, cînd problema cu privire la ceea ce trebuia cerut neamurilor convertite la creștinism a devenit serioasă, delegații din diferite Biserici s-au adunat la Ierusalim într-un Consiliu și au ajuns la o hotărîre

practică (Fapte 15). Ierusalimul era centrul Bisericii, trimițînd și controlînd pe Filip (Fapte 8, 5—17) și chemînd pe Petru să dea socoteală (Fapte 11, 1—4). Mai tirziu, delegații din Antiohia Siriei, care a devenit un centru, au trimis pe Pavel și Barnaba, apoi pe Pavel și Sila și Barnaba și Marcu (Fapte 13, 1—4; 15, 35—40; 18, 22, 23). Efesul a devenit de asemenea un centru și un sediu al lucrării (Fapte 19, 10, 26) și mai tirziu Timotei avea aici supravegherea generală (1 Tim. 1, 3).

Astfel, Biserica a fost adusă să funcționeze în mod eficient și organizat la sfîrșitul veacului apostolic. O organizație simplă și lucrătoare s-a dezvoltat pe parcurs, sub conducerea Duhului Sfînt.

LUCRĂRILE MAREI ADUNARI NAȚIONALE I

În dimineața zilei de 20 martie 1961 au început în Palatul Marii Adunări Naționale lucrările primei sesiuni a celei de a IV-a legislaturi a Marii Adunări Naționale, care au durat trei zile. Așa cum se prezintă în noua ei componență, Marele Sfat al patriei noastre cuprinde 465 de deputați aleși de popor în ziua de 5 martie, dintre care 335 sînt muncitori și țărani muncitori, iar 130 intelectuali. Toți aceștia își pun cu devotament puterea de muncă, talentul și cunoștințele în slujba patriei.

În lucrările ei, Marea Adunare Națională a dezbătut și a adoptat în cadrul primei sesiuni hotărîri de mare însemnătate.

Marea Adunare Națională a ales în unanimitate Consiliul de Stat al Republicii Populare Romîne, în frunte cu Dl. Gheorghe Gheorghiu-Dej, a format noul guvern, a votat modificările unor articole din Constituție, legea pentru constituirea Consiliilor economice regionale, a ales comisia pentru elaborarea noii Constituții a Republicii Populare Romîne care va trebui să reflecte profundele transformări petrecute în țara noastră.

„Aceste hotărîri sînt corespunzătoare prefațurilor adînci și perspectivelor minunate spre care se îndreaptă țara noastră. Exprimînd procesul de perfecționare neîntreruptă a conținutului, a formelor și metodelor de activitate a statului, în scopul asigurării posibilității de a-și realiza sarcinile mereu sporite ce-i stau în față, măsurile votate sînt o contribuție substanțială la continua îmbunătățire a activității de conducere pe care o exercită organele supreme ale puterii de stat — Marea Adunare Națională și Consiliul de Stat al R.P.R. — în a îndeplini sarcinile etapei actuale de desăvîrșirea construcției socialiste în țara noastră.

Organ reprezentativ al tuturor oamenilor muncii de la orașe și sate Marea Adunare Națională, întruchi-

pînd deplinătatea puterii populare, este organul suprem al puterii de stat în R.P.R. Ea alege din sinul său Consiliul de Stat al R.P.R. care exercită în intervalul dintre sesiuni, întreaga putere de stat. Prin atribuțiile largi ce-i sînt fixate, Consiliul de Stat al R.P.R. va contribui astfel la perfecționarea conducerii activității de stat, stimulînd și mai mult inițiativa creatoare a oamenilor muncii și participarea lor tot mai largă la rezolvarea și conducerea treburilor de stat. Totodată, prin sarcinile ce-i revin în domeniul politicii externe, prin faptul că președintele Consiliului de Stat, Gheorghe Gheorghiu-Dej, va prezenta țara în relațiile internaționale, Consiliul de Stat va contribui cu siguranță la creșterea mereu mai mare a rolului Republicii Populare Romîne în viața internațională.

Pe deplin convinși de marea însemnătate a măsurilor pe care le-au votat, pe deplin conștienți că ele corespund celor mai profunde năzuințe a maselor, deputații Marii Adunări Naționale au vorbit și-au acționat în numele poporului, în numele celor peste 12 milioane de alegători pe care-i reprezintă. Acest fapt este demonstrat cit se poate de convingător prin adeziunea unanimă cu care masele largi de oameni ai muncii din toate colțurile țării au primit însemnatele hotărîri ale primei sesiuni a Marii Adunări Naționale exprimînd astfel indestuctibila unitate a întregului popor în jurul partidului, în jurul statului democrat-popular.

Poporul nostru a urmărit cu interes și a salutat cu deplină încredere lucrările și hotărîrile luate în marele sfat al țării. Socotindu-le propriile sale hotărîri, expresie a propriei sale voințe, poporul nostru le va sprijini prin fapte, lupînd cu entuziasm pentru înfăptuirea mărețului program de muncă, pentru înflorirea patriei socialiste, pentru pace“.

C. ADV.

SPIRITUL DOMNULUI HRISTOS

față de dușmanii lor și nu socoteau lucru înțeleptesc renunțarea la orgoliu și intoleranță. Spiritul lui Isus se lovește de concepțiile lor împietrite și de cuirasa inimilor lor pe care egoismul lor le ținea închise.

SPIRITUL SAMARITENILOR

Nici samaritenii nu erau mai buni decât ucenicii. Problema locului de închinare, dăduse loc la multe discuții interminabile, dezlănțuise multe patimi, strecurase multă ură atît în sufletul iudeilor cît și al samaritenilor. Ierusalimul și Garizimul erau susținute ca locuri de închinare și orice slăbire a frecvenței închinătorilor la unul din aceste locuri era o nouă ocazie de certuri nesfîrșite.

Spiritul samaritenilor nu era mai bun decât al iudeilor, ci din contră. Dar ei aveau o oarecare scuză; ei nu aveau pe Mesia în mijlocul lor. Asupra lor nu coborîse plîndăteala luminii cerești. Totuși vina lor era egală cu a iudeilor.

SPIRITUL LUI HRISTOS

Cînd este vorba să prezentăm spiritul lui Isus, atunci intrăm pe un teren nou, pe un loc sfințit, ne găsim într-o atmosferă de iubire. Domnul spunea: „Fiul Omului a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut”. Luca 19,10. Mintuirea oferită de Isus nu se întemeia pe ură, minie, violență sau răzbunare. Principiile lucrării Sale se deosebeau ca de la cer la pămînt, de celelalte principii. Spiritul în care El lucra era un spirit nou, nemaiîntîlnit pînă atunci. Era un spirit dumnezeiesc.

Isus iubea pe samariteni în ciuda poziției lor respingătoare. El a ales un samaritean pentru tipul iubirii compătimitoare. Ulterior cînd a trecut prin Samaria, El a cîștigat simpatia și încrederea lor. Mulți samariteni s-au împărtășit de spiritul Său divin.

Isus a trăit din plin după învățătura pe care a dat-o ascultătorilor Săi. El a răspuns cu bine la rău. (Mat. 5,43—48; Rom. 6,6—8; 1 Petru 3,18).

Spiritul Său este spiritul iertării profunde. Cînd se găsea pe cruce pironit, cînd batjocurile erau aruncate asupra Lui, cînd disprețul și hula umpleau văzduhul, cînd chiar Tatăl părea că L-a părăsit, spiritul Său s-a manifestat în cuvintele: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac!” Principiul Său este iubirea care se jertfește, iubire manifestată prin gînduri, cuvinte și fapte.

A ne inspira de la Isus, înseamnă să suprimăm în noi și în jurul nostru animozitatea, tendința spre răzbunare, și tendința de a judeca pe altul cu răutate. Ce ideal minunat este acesta! Să fi condus și animat de spiritul lui Hristos. De acel spirit care acopere totul, crede totul, suferă totul, numai ca pe calea aceasta să ajuți pe semenul tău să se ridice, să se innobileze, să trăiască o viață demnă.

de

N. DUMITRESCU

Cînd s-a apropiat vremea în care avea să fie luat în cer, Isus și-a îndreptat fața hotărît să meargă la Ierusalim. A trimis înainte niște soli, care s-au dus și au intrat într-un sat al Samaritenilor, ca să-l pregătească un loc de găzduit. Dar ei nu L-au primit, pentru că Isus se îndrepta să meargă spre Ierusalim. Ucenicii Săi, Iacob și Ioan, cînd au văzut lucrul acesta, au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Isus S-a întors spre ei, i-a certat, și le-a zis: „Nu știți de ce duh sinteți însuflețiți!”. Luca 9,51—56.

Domnul Hristos, în împlinirea misiunii Sale, a urmat întru totul programul divin prescris de Tatăl Său ceresc. În orice loc se găsea, El era conștient de chemarea Sa și de lucrarea ce trebuia să îplinească. În această împrejurare, El împreună cu cei doisprezece ucenici, plecă spre Ierusalim. Cum drumul lor trecea prin Samaria, la sosirea serii, cițiva dintre ei sint trimiși să găsească un loc de poposire. La aflarea că acești călători se îndreaptă spre Ierusalim, centrul religios al Iudeilor, Samaritenii care se găseau într-o veche controversă asupra locului de închinare, au refuzat să-i găzduiască.

Refuzul acesta a provocat o vie reacție printre ucenici. Ei socoteau aceasta ca o gravă insultă adusă Învățătorului lor. Dintre toți, Iacob și Ioan, care mai erau numiți și „fiii tunetului”, pentru caracterul lor impulsiv, au simțit cu mai multă putere injuria făcută. Domnului Isus pe calea aceasta. Ei socotesc că Samaritenii merită o pedeapsă exemplară pentru răzbunarea onoarei Domnului lor. Mai mult, socotesc o mare favoare de a fi ei cei însărcinați cu aducerea la îndeplinire a acestei misiuni. Ei sint gata a împlini groaznică lucrare de pedeapsă.

La toate aceste manifestări, izvorîte din tendințele firești ale ini-

milor lor, și din ambițiile egoiste nutrite cu multă pasiune, Isus le răspunde prin cuvinte pline de compătimire: „Nu știți de ce spirit sinteți minăți”. Cu alte cuvinte, „zelul vostru cel fierbinte, dragostea voastră, dispoziția voastră, atașamentul vostru și toate dorințele voastre bune, nu sint călăuzite de spiritul cel nobil al cerului. Voi țineți la onoarea Mea, sinteți gata să faceți totul pentru Mine, dar Satana exploatează toate acestea în favoarea lui, inspirîndu-vă un spirit străin. Și ceea ce este mai trist, voi nu vă dați seama de situația aceasta”.

SPIRITUL UCENICILOR

Ucenicii trăiau, ca de altfel toți Iudeii timpului, în mijlocul atîtor frămîntări, curente religioase și mișcări de eliberare. Spiritul de nemulțumire și de încredere în persoana lor, pusese stăpînire prea adîncă în inimile lor. Deși fuseseră cu Isus, spiritul lumii îi stăpînea încă cu putere. Legea talionului le era familiară atît în concepție, cît și în practică: ochi pentru ochi, dînte pentru dînte; chiar amîndoi ochii pentru unul și toată dantura pentru un singur dînte, pentru mulțumirea setei de împlinire a dreptății.

Răzbunarea, această manifestare a pasiunii neînfrinate, nu le dispăcea, ci din contră. Ei erau încă în umbra și sclavia morții. Ei nu cunoșteau pe Domnul Păcii. „Doamne, i-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns”. Isus i-a zis: „De atîta vreme sint cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?”, Ioan 14,8,9.

Ucenicii credeau încă într-un regim al violenței. Puțin mai tirziu, Petru spulberă urechea lui Malhu, pentru ca după aceea să tăgăduiască pe Domnul de trei ori. Și toți ucenicii și-au căutat scăparea în fugă. Ei erau sclavii prejudecății

PENTRU PACE, PENTRU BUNASTAREA POPORULUI !

La 5 martie a.c. întregul nostru popor a trăit una din marile sale sărbători. Milioane de cetățeni ai Republicii, tineri și vîrstnici, femei și bărbați, muncitori și țărani, intelectuali, oameni de toate profesiunile, din toate colțurile țării, fără deosebire de naționalitate și credințe religioase, s-au prezentat în fața urnelor pentru a-și îndeplini unul din cele mai de seamă drepturi cetățenești înscrise în Constituție: dreptul de a alege reprezentanții în organul suprem al puterii de Stat, Marea Adunare Națională, și în organele locale, Sfaturile Populare regionale, raionale, orașenești, comunale.

Cu această ocazie, poporul nostru și-a exprimat cu entuziasm bucuria și mîndria față de marile succese obținute pînă acum în opera de reconstruire, pentru pace, pentru bunăstarea poporului. Alegerea de la 5 martie au fost o ocazie binevenită de a trece în revistă toate grandioasele realizări ale regimului nostru democrat popular. Ele au demonstrat voința poporului nostru de a merge și mai departe spre noi victorii pentru îndeplinirea mărețelor planuri de perspectivă.

De la un capăt la celălalt, țara se înfățișează astăzi înnoită din temelii. Avem o industrie de cinci ori mai mare, mai puternică decît înainte de război și merge în mod impetuos spre o continuă dezvoltare care să-i permită a ține pas cu toate progresele și dezvoltările științei moderne. Astăzi ea concură cu succes pe piețele mondiale. Avem o agricultură socialistă și mecanizată și o cultură înfloritoare, bun al maselor largi.

Succesele obținute în dezvoltarea economiei naționale și în sporirea venitului național crează posibilitatea înfăptuirii în mod sistematic a măsurilor destinate ridicării nivelului de trai material și cultural al poporului.

Votul dat candidaților Frontului Democrației Populare — a arătat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în cuvîntarea rostită la adunarea electorală din sala

Floreasca — va fi un vot pentru întărirea continuă a regimului de democrație populară, pentru cucerirea de noi izbînzii și pentru victoria deplină a socialismului în patria noastră, pentru bunăstarea celor ce muncesc, va fi un vot pentru politica noastră externă, un vot pentru pace!

Votul dat candidaților Frontului Democrației Populare, înseamnă aprobarea și sprijinul pe care poporul îl acordă cu însuflețire politicii externe a statului nostru — politică de întărire a prieteniei și alianței indestructibile cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste. Înseamnă aprobarea dată politicii de coexistență pașnică cu toate țările.

Noi, credincioșii creștini Adventiști de Ziua a Șaptea, din R.P.R., avem motive puternice de a susține cu toate sinceritatea orînduirea scumpei noastre patrii. Pe lingă minunatele realizări amintite mai sus de care ne bucurăm ca cetățeni ai Republicii Populare Romîne, noi ne bucurăm și de binefacerile libertăților și drepturilor consfințite de Constituția R.P.R., dreptul nestingherit de a ne exercita credința noastră conform crezului și organizației noastre. Ne bucurăm de libertatea de a sluji lui Dumnezeu conform cerințelor Scripturii.

Votul pe care l-am dat la 5 martie candidaților Frontului Democrației Populare, arată că în timp ce inimile noastre sînt unite în ascultare față de preceptele divine ale lui Dumnezeu, noi nu uităm că sîntem datori, ba chiar obligați de conștiința și credința noastră să căutăm totdeauna binele patriei noastre și a munci pentru prosperitatea ei. Noi considerăm ca inspirat cuvîntul care zice: „În timp ce inimile noastre sînt strîns legate într-o sfințită consacrare lui Dumnezeu, noi nu trebuie să uităm niciodată că fiecare în parte datorăm o reală și continuă supunere și credincioșie patriei noastre. Adventiștii să se dovedească a fi buni cetățeni, ascultători și implinitori ai legilor ei.

C. ADV.

SĂ CUNOAȘTEM LUNA

Niciodată interesul omenirii față de Lună nu s-a manifestat așa de puternic ca atunci cînd fanionul Uniunii Sovietice a ajuns pe acest astru, sau cînd stația automată interplanetară sovietică a fotografiat (la 7 octombrie. 1959) partea invizibilă a Lunii, transmițînd din „înălțimile” Cosmosului noi detalii ascunse pînă atunci privirilor omenescii.

Pentru prima dată în lume, savanții sovietici au întocmit un glob al Lunii, iar vechilor teritorii ale unor regiuni lunare li s-au adăugat altele noi, care desemnează circurile și craterile de pe fața invizibilă a acestui astru. Ele au primit

numele unor oameni de știință, ca Giordano Bruno, Jules Verne, Hertz, Kurceatov, Mendeleev, Lobacevski, Maxwell, Pasteur, Popov, Sklodowska-Curie, Tzu Ciu-ciji și Edison.

Luna este satelitul natural al Pămîntului. Ca și Pămîntul, ea nu are lumină proprie, ci reflectă lumina primită de la Soare. Distanța pînă la Lună este în medie de 384.386 km. Luna se învîrtește în jurul Pămîntului pe o orbită aproape circulară în 27 de zile și 8 ore. Ea are și o mișcare de rotație în jurul axei sale care este egală cu mișcarea de revoluție în jurul Pămîntului, adică tot de 27 de zile și

8 ore. Din această cauză nopțile lunare sînt foarte lungi, ajungînd fiecare la aproape două săptămîni, iar Luna își întoarce mereu aceeași față spre Pămînt. Așa se face că o parte a Lunii nu a putut fi observată pînă la fotografierea ei de către stația automată interplanetară sovietică.

Luna este mult mai mică decît Pămîntul. Ea are un diametru de 3.480 km, față de 12.756 km, cit are Pămîntul. Ea nu are atmosferă și nici vapori de apă. Temperatura pe Lună variază foarte mult. În punctele luminate de Soare temperatura atinge plus 130 grade, pe cînd în punctele neluminate ea coboară la minus 160 grade C.

Relieful Lunii este variat. Aici găsim depresiuni care au fost numite „mări”, munți, circuri și cratere lunare, formații ce se aseamănă foarte bine cu craterele vulcanilor de pe Pămînt. Toate aceste forme de relief au primit denumiri ca Marea Ploilor, Munții Alpi, Marea Liniștii etc., asemănătoare celor de pe Pămînt.

Există iad?

de
C. ALEXE

Toate religiile sînt preocupate de destinul celor păcătoși. Ele sînt de acord în general asupra necesității unei pedepse, dar se deosebesc adesea în ce privește natura, intensitatea și durata acestei pedepse.

La Egipteni, morții făceau peregrinări în împărăția lui Osiris; unde sufletele erau cîntărite, se determina gradul lor de vinovăție, iar sufletul marilor criminali era distrus. „Suferințele nu erau veșnice, ele trebuind să se termine printr-o a doua moarte definitivă”. „Nimicirea ființei era ținută de ei pentru pedeapsa rezervată celor răi”.

Asiro-Babilonienii trimiteau pe cei nelegiuți în Kigallou, o peșteră situată pe pămînt și înconjurată de șapte ziduri mari ale căror porți sînt păzite de moștri sau de demoni. Condamnații sînt aruncați într-un întuneric adînc și se hrănesc cu țărînă și murdăria.

Grecii aveau Hadesul, un loc departe de razele soarelui și înconjurat de patru fluvii: Cocyrul, Aseronul, Styxul și Pyriflegetonul. Se putea trece peste Styx împrumutînd barca lui Charon. Morții duceau acolo o existență fantomatică, „o reflectare vagă a vieții pămîntene”. Cei care au insultat pe zei sînt închiși în negrul tartar. „Trebuie să ajungem în sec. VI în. Hr. pentru a vedea răspîndirea lor, sub forma misterelor orifice și a celor de la Eleusis, prin doctrina răspîndirii și a pedepsirii sufletelor ca sancțiune pentru purtarea lor în timpul existenței terestre. Din acest moment, apar judecătorii infernului: Minos, Rhadamante și Eaque, for instituit pentru a atribui morților locul care le revine, și un gardian, ciinele Cerber, care are menirea de a împiedica pe nelegiuți să fugă”.

Romanii credeau în *mani*, sau sufletele morților care se puteau găsi oriunde, și în subteranul numit *Inferi* (Infernul) în care Pluton și Proserpina erau stăpîni.

Religia Vedică n-are nici o urmă despre vreun loc unde trăiau nelegiuții. Brahmanismul îi trimite în Naraka, regiune subterană situată mai jos decît locuințele așa numiților Patalas (demonilor), unde „condamnații nu locuiesc decît temporar înainte de a intra, după expiere, în ciclul normal al metempsihozei”.

Infernul Budismului este tot Naraka sau Naraya, împărțită în regiuni, după greselile de expiat; una din aceste regiuni este mahayama

care cuprinde o sută treizeci și șase de infernuri. Condamnații sînt supuși la proba focului, a fierăstrăului, a sfîrtecării, a ciopîrțirii, a zdrobirii, etc.

Infernul sintoismului se numește Yomo sau Yomotsu-Kuni, în care domnește zeul Susanowo-no-Mikoto. Condamnații duc acolo fie o existență cu mult mai neplăcută decît viața terestră, fie într-o hazna de stricăciuni.

Infernul mazdeismului este Duzakh, un fel de abis unde sufletele nelegiuților sînt predate demonilor.

Și Islamul are un infern. „După Coran, fiecare suportă răspunderea faptelor sale care sînt notate în Sidjdjin (cartea acțiunilor) și în ziua răsplătirii toți oamenii vor fi cîntăriți într-o balanță, și tratați după rezultate... Musulmanii nepocăiți sînt duși în el-Sakar sau al-Hotama, diviziuni ale infernului unde sînt supuși la chinurile focului, ale frigului, ale setei, ale apei și smoalei topite.

INFERNUL CREȘTIN

Infernul catolicilor, a majorității catolicilor — ca și al unui mare număr de protestanți — este locul unde condamnații sînt sortii să sufere veșnic. „Ce este infernul? Infernul este un loc de dureri de nedescris, unde Dumnezeu pedepsește pentru veșnicie pe condamnați”. (Cardinalul Mercier).

Suferințele sînt de două feluri: cea pentru înjurii la adresa lui Dumnezeu, și cea a simțului, care este constituită din totalitatea suferințelor descrise în general prin expresia: foc nestins. Oribila tovrășie a demonilor se adaugă la aceste dureri de nedescris.

Flăcările infernului au furnizat în toate timpurile o temă de vorbire ușoară pentru predicatorii dornici să impresioneze „inima” ascultătorilor lor. Ei au reușit în general să-i înspăimînte, dar rareori să-i convingă, deoarece mîntuirea este un produs al iubirii și nu al fricii.

Să ascultăm descrierea inumană a lui Tertulian: „Voi, iubitorii păcatului există un spectacol pe care ni-l rezervă ziua de judecată. Nu va fi oare triumful și bucuria mea cînd voi vedea în fundul abisului atîți monarhi mindri?”.

Și mai îngrozitoare este descrierea lui Alfonso de Liguori: „Un abis de foc în care nenorocii condamnați suferă și vor suferi veșnic cele mai groaznice chinuri. Iată, în adevăr, ce este infernul. Chiar

aici pe pămînt, nu există un chin mai teribil și mai crud ca acela al focului. Cu mult mai puternic este focul infernului pentru a chinul victimele lui. Dumnezeu l-a creat tocmai ca un instrument al răzbunării Sale contra condamnaților...”

În această lume, focul arde turpurile de la exterior; nu pătrunde prin ele. În infern, focul pătrunde prin ei pentru a-i mistui și dinăuntru și din afară. Ce se va întîmpla cu un condamnat devenit un fel de cuptor incins? Inima îi va arde în piept, intestinele vor arde în pîntece, creierul va arde în cap, singele în vene, chiar și măduva va arde în oase.

O, păcătoșule, ce părere ai despre acest foc, tu care nu poți suferi nici măcar o scînteie sărită din întîmplare din sobă; tu pe care o cameră prea încălzită te incomodează; tu căruia doar o rază de soare îți produce migrenă? Ce vei deveni în această mare de foc? Și cum vei suporta o moarte veșnică fără să mori niciodată?”

Și iată descrierea făcută de predicatorul protestant, Spurgeon:

„În ziua judecății corpul unit cu sufletul tău va suferi chinurile unui dublu infern. O sudoare de sînge te va cuprinde de la cap la picioare; monștri hidoși îți vor urla în urechi; membrele îți vor trozni la atingerea focului, fără să se consume, în așteptarea unor noi chinuri; diavolul va face neîncetat să-ți tresară nervii în sunetul unei muzici infernale... Atît cît sînt de sigur că Dumnezeu trăiește, aceasta nu este decît tristul și veșnicul adevăr.”

Nu ne uimește că o învățătură despre o așa groază să facă mai mulți păcătoși decît oricare alta. Mai mult încă, vrea să dovedească totul pentru a nu dovedi nimic. Un suflet luminat, va refuza totdeauna să creadă că Dumnezeu găsește plăcere să vadă pe cei nelegiuți suferind veșnic în condiții grele, oricare ar fi acestea. „Infernul veșnic este unul din motivele care depărtează cele mai multe spirite de concepția creștină despre lume și despre sfîrșitul ei.

Infernul veșnic prin voința divină, este cea mai oribilă insultă care a fost pronunțată vreodată contra lui Dumnezeu. Sentimentul religios este incompatibil cu infernul veșnic”.

Și condamnarea devine și mai puternică atunci cînd pseudo-creștinii, care au pierdut simțul dreptății cerești și a adevărului divin, au conceput cea mai monstruoasă și detestabilă doctrină — aceea a focului veșnic — a unui iad veșnic — nu cu scopul de a mîntui, ci pentru ca prin teamă și constrîngere să stăpînească sufletele și aceasta pentru propriul lor interes material și politic. Este cea mai mare și grea insultă adusă religiei Domnului Hristos, de însași cei ce se pretind a fi urmașii Săi.

Cei care cred că pot obține rezultate bune și durabile agitănd fără încetare înaintea enoriașilor lor flăcările infernului, se înșeală cu siguranță. Există destul de mulți care nu cred în aceasta, și se prevede momentul când, din fericire, această dogmă va dispărea complet. Scriitorul catolic François Mauriac recunoaște: „Dogma infernului este înspăimântătoare mai ales că cei care cred în ea nu și-l pot imagina și tocmai acest fapt, face ca efectul să fie atât de mare“.

Conceptia tradiționalistă a infernului, să o spunem în treacăt, are rădăcini mitologice. Se credea la început, așa cum făceau Egiptenii, în distrugerea nelegiuitorilor. Responsabil de introducerea noțiunii de infern în biserica creștină sînt Tertulian, Origen și Augustin. Tertulian, după cum s-a văzut mai sus, dorea torturi groaznice pentru nelegiuitorii; Origen își imaginează un infern care se aseamănă unui purgatoriu din care oamenii și demonii ies regenerați, urmînd să se bucure la dreapta Tatălui de o fericire veșnică. Biserica a păstrat pentru credincioșii perspectivelor lui Origen, iar pentru păcătoșii torturile lui Tertulian. Augustin a întărit ideea infernului și a contribuit să-l facă a fi acceptat de toată adunarea credincioșilor.

Dar este timpul să căutăm ce spune Scriptura despre această problemă.

Scriptura nu recunoaște doctrina unor chinuri veșnice.

„Nu există, în Scriptură nici măcar un singur text, care interpretat corect, să învețe despre chinurile veșnice“ (Farrar).

Păcătoșii sînt demni de moarte (Rom. 1, 32), în consecință nedemni de a trăi viața veșnică pentru că Dumnezeu rezervă „viața veșnică pentru cei care, prin stăruința în facerea binelui, caută cinstea, slava și nemurirea“ (Rom. 2, 7), (vezi Fapte 13, 46, 48). Aceasta însemnează că ei n-au viață veșnică, această viață, așa cum am văzut, obținîndu-se numai datorită sacrificiului lui Isus primit prin credință.

„Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viața; cine nu crede în Fiul lui Dumnezeu, n-are viața... Plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru... Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 3, 16; 1 Ioan 5, 12; Rom. 6, 23; Ioan 6, 40).

Aceasta înseamnă că păcatul va fi odată nimicit! (Ioan 5, 29).

Partizanii chinurilor veșnice pretind că o distrugere totală nu constituie un chin destul de aspru.

Vrem să remarcăm că argumentul este fals, deoarece se știe foarte bine că omul preferă o viață de suferință în locul morții.

Aceasta nu arată că durerea nu va juca un rol în pedeapsa aplicată. „Robul acela, care a știut voia stăpînului său, și nu s-a pregătit deloc, și n-a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri. Dar cine n-a știut-o, și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, i se va cere mai mult“ (Luca 12, 47, 48).

Mai mult, trebuie să remarcăm, că în cazul în care sufletul n-ar pieri, iar focul infernului ar arde veșnic fără să se consume, ar însemna că Dumnezeu n-ar putea satisface drentatea Sa ofensată, pentru că veșnicia n-ar ajunge pentru aceasta, că răul n-ar fi niciodată distrus, că Satana ar exista totdeauna și că niciodată nu se va împlini cuvîntul: ca orice renunghi să se plece înaintea lui Dumnezeu Hristos nu și-ar încheia niciodată lucrarea Sa care constă în a readuce în univers armonia perfectă pe care revolta lui Lucifer a tulburat-o.

Dacă, pe de o parte, chinurile veșnice sînt incompatibile cu iubirea lui Dumnezeu și cu slăbiciunea omului — greșelile noastre nefiind veșnice — pentru ce pedeapsa lor s-ar face sub forma unor chinuri veșnice? Pe de altă parte, o moarte veșnică care suprimă răul, păcatul, pe păcătosul nepocăit și pe Satana, ținîndu-se cont și de slăbiciunea omenească, ar satisface complet pentru totdeauna, dreptatea și iubirea divină.

PEDEAPSA SAU SUPLICIU ?

Pasagiul din Mat. 25, 46, care sună astfel: „Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică“, este adesea invocat în favoarea chinurilor veșnice. El nu oferă totuși nici un argument care ar putea sluji de temelie pentru această doctrină.

Unele dicționare sînt unanime atunci cînd fac ca cuvîntul grecesc Kolasis — pedeapsă — să derive dintr-o rădăcină care însemnează: a sfărîma prin lovire, a amputa, a ciunti, a dezmembra, a mutila, de unde avem cuvîntul iconoclast: sfărîmător sau distrugător de icoane. Kolasis va indica deci o pedeapsă pe calea suprimării.

Răspлата dreptilor este o viață veșnică, deci o răsplată veșnică; pedeapsa păcătoșilor este o suprimare veșnică, deci o pedeapsă veșnică. Veșnică este distrugerea și nu suferința. „Cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața“ (1 Ioan

5, 12). Dar a suferi veșnic ar însemna a trăi veșnic, suferința presupunînd viață, ceea ce este inadmisibil.

FOCUL VEȘNIC

„Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decît să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge“ (Marcu 9, 47, 48).

„Apoi va zice celor de la stînga Lui: 'Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor Lui!'“ (Mat. 25, 41).

„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor“ (Apoc. 20, 10).

Aceste trei pasagi sînt în mod deosebit citate pentru susținerea tezei focului veșnic. Dar această teză, incompatibilă cu noțiunea biblică despre distrugerea totală a păcătoșilor, nu găsește în Biblie temeiul căutat. O analiză rapidă va convinge pe oricine.

Primul vorbește despre gheena, unde viermele lor nu moare și unde focul nu se stinge. Cuvîntul gheena, folosit de douăsprezece ori în Noul Testament (Mat. 5, 22, 29; 10, 28; 18, 9; 23, 15, 33; Marcu 9, 43, —47; Luca 12, 5; Iacob 3, 5) însemnează în mod literal Valea lui Hinoam (2 Cron. 33, 6). Această vale este situată la sud-estul Ierusalimului. Într-o parte a acestei văi numită „Tofet“ sau „Valea Cuptorului“, Israelii, la îndemnul unor împărați de-i lor, au făcut un cult lui Moloh, și au ars pe proprii lor copii în cinstea lui (2 Regi 33, 10; Ier. 7, 31; 19, 5, 6; 32, 35). „Regele Iosia a consacrat infamiei această vale; el făcu să treacă pe acolo canalul orașului în care se aruncau gunoalele capitalei, trupurile moarte ale animalelor de povară și acelea de la jertfe. Un foc continuu consuma aceste cadavre, de unde expresia, „gheena focului“.

Bossuet numește Valea Hinoam, „Valea Morții“. Fumul care se ridică ziua și noaptea, ca indiciu a unui foc care alimentat permanent, nu se stinge niciodată. Pro-

fetul Isaia (66, 24) face aluzie la aceasta, iar Domnul Hristos în declarația Sa a făcut aluzie la acelaș foc (vezi și Is. 34, 9, 10).

Atît Matei 25, 41 cît și Apoc. 20, 10 menționează focul care nu se stinge. Nu este vorba decît de un foc care nu se stinge decît atunci cînd a distrus toate materialele inflamabile. Focul care nu se stinge presupune o distrugere completă. „Filologia elementară ne învață să vedem în focul veșnic sau care nu se stinge agentul irezistibil al unei ruini complete și iremediabile“.

Focul nu este compatibil cu viața (Is. 33, 14). El distruge totul în calea sa. Agent tranzitoriu, care determină acte temporare, el produce efecte veșnice (vezi și Marcu 3, 29; Ebr. 6, 2).

Expresia „în vecii vecilor“ (grecește tîn aionon) care-și găsește echivalentul în expresia ebraică al yolam (tradusă în Exod 21, 6 și Iona 2, 7 prin expresia „pentru totdeauna“ iar în Isaia 32, 14 prin „pe vecie“), este expresie hiperbolică. Nu spunem noi că un om este condamnat la muncă silnică „pentru totdeauna“? În Biblie adjectivul veșnic și substantivul veșnicie sînt adesea folosite ca hiperbole. Un foc care arde veșnic este un foc care arde totul (Ezech. 21, 3; Amos 5, 6).

Să luăm un exemplu:

Focul care a căzut asupra Sodomei și Gomorei (Gen. 19, 24) este numit în Iuda (vers. 7) un foc veșnic. Se știe că acest foc s-a stins numai după ce a distrus totul (Gen. 19, 25; Is. 13, 19) „într-o clipă“ (Plîng. 4, 6) și a prefăcut totul în cenușă (2 Petru 2, 6).

Viermele care nu moare este un rozător, un necrofag, a cărui funcțiune este distrugerea. Este vorba de larva obișnuită a muștei de carne. Și dacă este vorba să credem pe Linné, larvele ieșite din trei muște de carne sînt în stare să consume cadavrul unui cal tot așa de repede ca și un leu. Se încearcă oare să se facă din acest vierme „care nu moare“ un nemuritor?

Nu, infernul nu există. Insuși acest cuvînt nu se găsește în Biblie. Sau acolo unde se găsește este vorba de traducerea greșită a unui cuvînt care trebuie redat prin locul de ședere al morților.

Nu, nu există chinuri veșnice!

Sfîntul Apostol Andrei

de

C. ȘTEFĂNESCU

Acest apostol s-a născut în Betsaida, un oraș din Galileia, construit pe malurile lacului Ghenezaret, și era fiul lui Ioan sau Ionas, un pescar din acel oraș. El era frate cu Simon Petru, dar dacă era mai mare sau mai mic nu se știe cu certitudine, deși majoritatea celor din vechime susțin că el era mai mic. El a fost crescut la meseria tatălui său, unde a lucrat pînă cînd Domnul nostru Isus Hristos l-a chemat să fie ucenic al Său.

Ioan Botezătorul predicase în ultimul timp învățătura cu privire la pocăință, și a fost foarte mult respectat de majoritatea Iudeilor din cauza imparțialității preceptelor lui și a stricteții și severității vieții lui. În numărul urmașilor lui a fost și apostolul nostru, care l-a însoțit dincolo de Iordan, cînd Mesia, care fusese cu puțin timp mai înainte botezat veni în partea aceea. La apropierea Lui, Ioan Botezătorul II arată ca fiind Mesia, spunîndu-I „Mielul lui Dumnezeu“, adevărata jertfă, care urma să facă ispășire pentru păcatele lumii. De îndată ce Ioan Botezătorul făcu cunoscut acest caracter al lui Isus, Andrei și cu un alt apostol, probabil sfîntul apostol Ioan, au mers după Mîntuitorul lumii la locul unde Se afla. După ce au discutat cu El, Andrei s-a despărțit, și întîlnind pe Simon fratele său, îi făcu cunoscut că el descoperise pe Marele Mesia, atît de mult așteptat de casa lui Iacob, și îl aduse la Isus.

La un an și ceva după aceasta, Isus trecînd prin Galileia, a găsit pe Andrei și pe Petru, pescuind în marea Galileii unde îi convinsese pe deplin despre măreția și dumnezeirea persoanei Sale prin miraculoasa prindere de pești dintr-o aruncare de năvod, pe care au făcut-o la porunca Lui. Acum El le spuse că ei ar trebui să se alăture Lui, și le-a poruncit să-L urmeze ca fiind cei mai apropiați însoțitori și ucenici ai Lui. Ei au lăsat totul și L-au urmat.

După înălțarea Domnului Isus la cer, și coborîrea Duhului Sfînt asupra ucenicilor, spre a-i califica pentru marea lor însărcinare, sfîntul Andrei, potrivit afirmației majorității scriitorilor din vechime, a fost ales pentru a predica Evanghelia în Scitia și în țările vecine. Și astfel el a plecat din Ierusalim trecînd în

primul rînd prin Capadocia, Galatia și Bitinia învățînd pe locuitori credința lui Isus, și și-a continuat călătoria de-a lungul Mării Euxiniei pînă în deșerturile Scitiei. Un vechi autor ne spune că el a venit mai întîi la Amynsus, unde, fiind invitat de un Iudeu, a intrat în sinagogă, și le-a predicat despre Isus, și a dovedit din profețiile Vechiului Testament că El este Mesia, Mîntuitorul lumii. A întemeiat aici o Comunitate și a stabilit timpul cînd să aibă loc adunările lor publice, și i-a întărit ca predicatori. Apoi a mers la Trapezium, un oraș maritim la Marea Euxiniei, de acolo, după ce a vizitat multe locuri, a venit la Nice, unde a stat doi ani, predicînd și lucrînd cu mult succes. După ce a plecat din Nice, el a trecut în Nicomedia, și de acolo în Calcedon, de unde a navigat prin Propontis, și a venit pe Marea Euxiniei la Heraclea, și după aceea la Amastris. În toate aceste locuri el s-a izbit de cele mai mari greutăți, dar le-a biruit prin hotărîre și răbdare. Apoi a venit la Sinope, un oraș situat lîngă aceeași mare. Aici s-a întîlnit cu fratele său Petru, și a stat cu el un timp. Locuitorii din Sinope erau cea mai mare parte Iudei, care, pe deoparte din zel pentru religia lor, și pe de altă parte din cauza manierelor lor, erau înverșunați împotriva Sfîntului Andrei, și s-au înteles să dea foc casei în care locuia el. Dar nereușindu-le planul, el l-au tratat cu cea mai mare cruzime. Cînd au crezut că i-au luat viața, l-au aruncat pe cîmp. Dar el și-a revenit și s-a reîntors în cetate în vîzul tuturor.

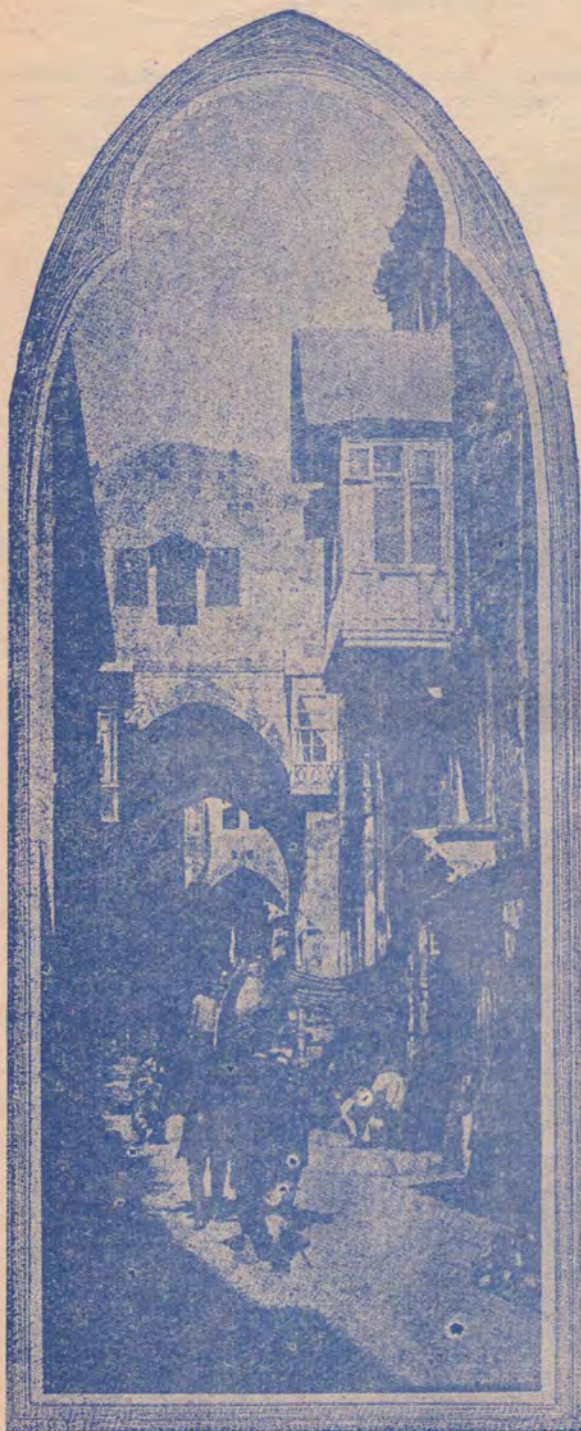
Plecînd din Sinope, el s-a reîntors la Ierusalim. Dar nu a stat mult timp în locul său natal și s-a reîntors în provinciile încredințate lui pentru a-și exercita slujba sa evanghelică, care a prosperat foarte mult prin puterea Duhului Sfînt care-l însoțea. El a călătorit prin Tracia, Macedonia, Tesalia, Achaia și Epirus, predicînd Evanghelia, și apoi confirmînd doctrina pe care o învățase prin semne și minuni. În cele din urmă el veni în Petreea, o cetate din Achaia, unde dădu ultima și cea mai mare mărturie a sa din Evanghelie cu privire la Învățătorul divin, pecetluind-o cu singele lui.

OMUL...

CU UN ULCIOR CU APĂ!

„El a trimis pe doi din ucenicii Săi, și le-a zis: 'Duceți-vă în cetate; acolo aveți să întâlniți un om ducând un ulcior cu apă: mergeți după el'.

Marcu 14, 13

Primăvară!

Soarele își aruncă cu dăruire razele Sale pline de bucurie și viață, chemând la ființă firul ierbit și bobocul florii, trecind chiar și peste barierele timpului.

Peste puțin, aproape pe toate meridianele globului nostru, în acest fapt de primăvară, se va porni a bate bronzul clopotelor în miez de noapte, chemând creștinătatea a-și mai aduce aminte că Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hristos a înviat. Flăcările mici și pilpiinde ale luminii se vor răspîndi asemenea unor licurici în noapte și de pe buze mai mult sau mai puțin pioase, se va auzi — HRISTOS A ÎNVIAT!

Și cînd ultimele dangăte vioaie sau rugătoare se vor pierde în imensitatea de necuprins a spațiului înconjurător, stingîndu-se, în aceleași inimi (sau în majoritatea lor) se va așterne colbul tăcerii peste reveria unei piozități de moment.

Învierea spre moarte. Sau așa cum înțelepciunea binecunoscutului adagio latin enunța „Es nihilo — nihil”, din golul spiritual al sufletului nu poate răsări decît numai iluzia unei reverii spirituale — un miraj — ce va dispărea o dată cu elementele ce l-au chemat la o existență iluzorie și efemeră.

Viața spirituală a creștinului, implică mai mult decît o excitare produsă la anumite ocazii — sărbători mai mult sau mai puțin creștine — sau la chemarea surdă a clopotelor, sau a altor lucruri. E necesară, așa cum făcea afirmația unul din clasicii gîndirii contemporane, de o schimbare și nu de o interpretare filozofică.

Pentru adevăratul creștin, învierea Domnului nostru Isus Hristos, la fel ca și toată viața Sa de la Betleem la Golgota, constituie un inepuizabil izvor de învățătură și adorare.

Cu ocazia aceasta să ne îndreptăm atenția noastră nu asupra sălilor de judecată în care a fost cercetat Mintuitorul nostru, nici asupra atitudinii mai marilor iudeilor sau la frămîntarea lăuntrică a lui Pilat.

Vom lăsa la o parte deznădăjduita izbucnire a lui Iuda, și vom trece pe lângă ucenicii răspîndiți și fugari. Vom lăsa pe Petru să-și reculegă sufletul pe piatra Ghetsemanilor, vom arunca o privire plină de înțelegere și căldură ucenicului iubit în timp ce acesta sprijinind pe Maria, mama Domnului, se îndreaptă spre adăpostul său vremelnic, și ne vom ocupa în mod deosebit de o situație premergătoare evenimentelor ce au culminat cu monumentala jertfă mîntuitoare a Golgotei.

În trei din cele patru Evanghelii, ne este raportată o întîmplare care, studiată și aprofundată, va da tărie sufletului și putere credinței tuturor celor ce cred atît în Domnul Isus Hristos și misiunea Lui, cit și în lucrarea și activitatea Sa, atîta vreme cit a fost FIUL LUI DUMNEZEU și FIUL OMULUI.

Pentru cercetătorii Sf. Scripturi, pentru creștinul sincer și credincios, o atitudine a Domnului Hristos,

o acțiune a Lui, chiar înaintea scenei finale ale vieții Sale de jertfă ispășitoare — înainte de Golgota, devine ceva plin de semnificație și important.

Evangelistul Marcu, este cel ce ne redă această experiență într-un mod interesant și complet.

„În ziua dinții a praznicului Azimilor, când jertfeau Paștele, ucenicii lui Isus I-au zis :

„Unde voiești să ne ducem să-ți pregătim ca să mâncăm Paștele?“

El a trimis pe doi din ucenicii Săi, și le-a zis : „Duceți-vă în cetate acolo aveți să întâlniți un om ducând un ulcior cu apă ; mergeți după el“.

Unde va intra el, spuneți stăpînului casei : Învățătorul zice : Unde este odaia pentru oaspeți, în care să mâncăm Paștele cu ucenicii Mei ?

Și are să vă arate o odaie mare de sus, așternută gata ; acolo să pregătiți pentru noi.

Ucenicii au plecat, au ajuns în cetate, și au găsit așa cum le spusese El ; și au pregătit Paștele.“ — Marcu 14, 12—16.

Cunoscînd mai dinainte durerea și încercarea cea mare ce urma să se abată cu toată furia asupra grupei celei mici a ucenicilor Săi, evenimentele ce vor face ca ei să fie împrăstiați, știînd că urma să fie pusă la încercare mărturisirea credinței lor din anii uceniciei alături de Isus, și știînd că nevoia cea mare a lor era la data aceea nevoia unei credințe puternice și neschimbătoare ca să poată rămîne tari în încercările ce urmau să se declanșeze nu peste mult timp, Domnul Hristos înfăptui, ceea ce putem foarte bine numi, o profecie și o minune în același timp. Ceva deosebit și plin de semnificație. Mintuitorul dorea să atragă gîndirea ucenicilor Săi asupra iubirii Lui duioase. El dorea să le dea o lecție a încrederii în Acela pe care ei îl urmaseră ca Fiul al lui Dumnezeu și al Omului. Și în evenimentele finale ale vieții și lucrării Lui, Mintuitorul îi instrui, și căută să mărească încrederea și convingerea lor în mesianitatea Învățătorului lor. Dar ei au neoliit a urmări această latură și pierderea fu ireparabilă.

Cu iubirea ce-L caracteriza, Domnul Isus Hristos făcu o secțiune în viitor, desfășurînd înaintea arupeii celor doisprezece, toate părțile lui componente. El dădu cu acea ocazie puțin la o parte perdeaua viitorului, și le permise a vedea cele ce aveau să se întîmple, evenimentele în succesiunea lor logică, ce aveau să ducă în camera de sus, la ultima cină. El îi lăsă să întrevadă și să înțeleagă că El — Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, Domnul și Învățătorul lor, era de asemenea cunoaștor al împrejurărilor și situațiilor ce urmau a se desfășura. Se părea că totul era gata a spune prezent la chemarea Sa.

Se părea că ucenicii — în acele zile — gîndeau că Învățătorul lor iubit, datorită tensiunii evenimentelor din ultimele zile, a uitat cu desăvîrșire că Paștele — această sărbătoare plină de însemnătate și putere de reactivizare a energiilor latente — bătea la ușă.

Din cuprinsul versetului doisprezece lucrul acesta se desprinde clar ochiului cercetător al credinciosului interesat. Dar, spre mirarea și surprinderea ucenicilor, cînd aceștia într-un mod foarte delicat și indirect au adus aminte Domnului de sărbătoarea Paștelui, Domnul cu siguranța și clarviziunea ce-L caracteriza totdeauna, desfășură cu claritate planul și aranjamentul divin cu privire la sărbătorirea Paștelui, indicîndu-le chiar anumite amănunte destul de interesante.

Să ne oprim mai mult timp asupra acestei profecții și minuni în același timp așa cum am remarcat mai înainte. Chiar din primul moment, se ridică nedumeriri întrucît această profecie se pare că se complice în a-și ridica singură piedici în calea realizării ei.

Domnul Isus spuse acestora : „Duceți-vă în cetate“. E cel mai greu și cel mai hazardant lucru, acela a găsi într-o cetate — sau oraș — pe cineva pe care nu-l cunoști pe care nu l-ai văzut niciodată pînă la data aceea. „Duceți-vă în cetate“, dar Mintuitorul nu aminti nici o casă, nici un număr și nici măcar vreo stradă oarecare, unde aceștia să se îndrepte, sau în ultimă instanță vreun cartier al acestei mari și populate cetăți. Faptul, că prin această lapidară trimitere, Mintuitorul dorea să sublinieze în mod deosebit necesitatea exercitării credinței lor cu această ocazie, reiese și din faptul că în alte situațiuni Duhul lui Dumnezeu dădea cele mai mici amănunte în legătură cu găsirea persoanei căutate. De exemplu — „În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie : 'Anania ! 'Iată-mă, Doamne, a răspuns el. Și Domnul i-a zis : 'Scoală-te, du-te pe ulita care se cheamă, 'Dreaptă', și caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă'“. Fapte 9, 10, 11.

„Pe la ceasul al nouălea din zi, a văzut lămurit într-o vedenie pe un Înger al lui Dumnezeu că a intrat la el și i-a zis : 'Cornelie !'.

Corneliu s-a uitat țintă la el, s-a înfricoșat, și a răspuns : 'Ce este, Doamne ?' Și Îngerul i-a zis : 'Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele.

Trimite acum niște oameni la Iope, și cheamă pe Simon, zis și Petru. El găzduiește la un om, numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare ; acela îți va spune ce trebuie să faci'“. Fapte 10, 3—6.

Acum, Mintuitorul dorea să vorbească în mod deosebit și profetic să cheme pe ucenicii să vadă mai

departe în evenimentele ce vor urma, călduzirea și conducerea divină. Și să nu uităm că Ierusalimul era la data aceea un oraș, o metropolă destul de mare, atît din punct de vedere al populației cît și al înținderii lui.

Și acolo, în cetate — continuă Mintuitorul — „aveți să întâlniți un om“. Nimic deosebit, nimic aparte. În această direcție și îndrumare, nu găsim nimic ce să atragă atenția noastră. Căci cu certitudine, în mijlocul unui oraș de talia Ierusalimului, cu un trafic și o circulație atît de mare, cu siguranță că trimișii nu vor întîmpina nici o greutate în a găsi acolo un om. Din contră, am fi găsit un lucru ieșit din comun, dacă Mintuitorul trimițîndu-i le spune că nu vor găsi nici un om acolo — pe stradă. Dar ce fel de oameni urma să caute trimișii ?

„El a trimis pe doi din ucenicii Săi, și le-a zis : 'Duceți-vă în cetate : acolo aveți să întâlniți un om DUCÎND UN ULCIOR CU APĂ'.

Fără îndoială că acesta era un rob — sau un serv — căci numai aceștia făceau această lucrare în acele vremuri, sau în familiile umile, sărace — femeile. Dar cu siguranță că într-un timp cînd apa era cărată în ulcioare de la locurile comune de aprovizionare — izvoare, fîntîni, etc. — nu era exclus și nici ceva deosebit, ca la acea oră din zi, să se afle pe stradă mai mulți asemenea oameni, cu ulciorul cu apă pe umăr sau cap, îndreptîndu-se spre casă. Și nici un fel de semnălmnt. Nici dacă acela era înalt sau scund, slab sau gras ; dacă era brunet sau blond. Mintuitorul nu mai adăugă nimic. Nu aminti nimic nici despre fața, vocea sau îmbrăcămintea sa ; nimic despre înfățișarea lui exterioară. „Duceți-vă în cetate ; acolo aveți să întâlniți un om, ducînd un ulcior cu apă... și adăugă... „mergeți după el !“.

Noi, am categorisit aceste cuvinte cam conilărești sau teatraliste. Nu contează deci ce înfățișare are persoana respectivă și nici unde sau încotro merge el. Primul om pe care-l întîlniți și care... duce un ulcior cu apă... mergeți după el, fără să-l întrebați cînd. Nu-i puneți nici o întrebare. Un singur lucru faceți-l — „urmați-l“.

Și din multimea aceea de case, acolo „unde va intra el, intrați imediat după el ; nu este scopul vostru acela de a ști cine locuiește acolo și ce fel de om este stăpînul casei respective — NU ! Casa în care urmează a intra și care va găzdui grupa ucenicilor cu Mintuitorul, era acea casă, spre care cei doi ucenici urma să fie călăuziți de un om cu un ulcior cu apă.

„Spuneți stăpînului casei — continuă Domnul — Învățătorul zice : 'Unde este odaia pentru oaspeți ?' Imaginați-vă spunînd aceste cuvinte unui om pe care nu l-ați văzut niciodată în viața dumneavoastră ! Fără nici un fel de introducere sau

explicație, fie ea cât de mică chiar ! De obicei, toți proprietarii care aveau case sau camere de închiriat, într-o asemenea situație întreba imediat : „Cine sînteți Dvs. ? Cine v-a trimis ? Și de ce ?“.

Da... veți răspunde. Numele celui ce mi-a dat adresa Dvs. imi scapă acum ; dar Învățătorul spunea că...

„Cine este învățătorul acesta ? Sînt atît de mulți învățători, rabini și stăpîni astăzi, încît nu-i mai poți reține pe toți. Și apoi...“

Și cel puțin — după părerea noastră — nu era nici o cerere politicoasă cu privire la închirierea unei camere pentru ocaziunea aceea. Ci așa cum redă un traducător acest verset, Mintuitorul spuse : „Unde este camera Mea în care să pot mîncă Paștele cu ucenicii Mei ?“.

Cred că sîntem cu toții de acord, că acesta ar fi ultimul fel în care noi — ucenicii veacului XX, am încerca să soluționăm o astfel de problemă. Și cu toate acestea, observați că toate se înfăptuiesc tot atît de simplu și sigur, cum au fost și arătate de Mintuitorul. Notați ce le spunea Domnul Hristos celor doi ucenici că se va întîmpla :

„Și are să vă arate o odaie mare de sus, așternută gata : acolo să pregătiți pentru noi“. Marcu 14, 15.

Urmăriți acum și relatările acelor doi ucenici ce au fost trimiși să pregătească odaia de sus :

„Ucenicii au plecat, au ajuns în cetate, și au găsit așa cum le spusese El ; și au pregătit Paștele“. vers. 16.

Cu siguranță, că Mintuitorul, în mod voit a prevăzut și a adus la existență diverse dificultăți și o întreagă pleiadă de situațiuni critice cu această ocazie. Care să fie oare cauza !

Mintuitorul, a căutat și cu ocazia aceasta, să descopere ucenicilor că nimic nu-I era străin. El folosi această metodă deosebită și originală, pentru a face pe ucenici să înțeleagă și să-și aducă totdeauna aminte, că El, Isus, le cunoaște toate trebuințele și le înțelegea temerile și voia să-i incredințeze de puterea Lui. Dorea ca ei să știe că El cunoaște tot ceea ce le sta înainte, atît ucenicilor cît și Lui. Și El le cunoaștea în toată amploarea desfășurării lor viitoare. („Isus le-a zis : „În noaptea aceasta toți veți avea un prilej de poticnire ; pentru că este scris : 'Voi bate Păstorul, și oile vor fi risipite ! Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galilea'. Petru i-a zis : 'Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea'. Și Isus i-a zis : 'Adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cînte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori'. Dar Petru i-a zis cu și mai multă tărie : 'Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine'. Și toți ceilalți au spus ace-

lași lucru“. „Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit... Pe cînd stătea Petru jos în curte, a venit una din slujnicile marelui preot. Cînd a văzut pe Petru încălzindu-se, s-a uitat țintă la el, și i-a zis : 'Și tu erai cu Isus din Nazaret !' El s-a lepădat, și a zis : 'Nu știu, nici nu înțeleg ce vrei să zici'. Apoi a ieșit în pridvor. Și a cîntat cocoșul. Cînd l-a văzut slujnica, a început iarăși să spună celor ce stăteau acolo : 'Acesta este unul dintre oamenii aceia'. Și el s-a lepădat din nou. După puțină vreme, cei ce stăteau acolo, au zis iarăși lui Petru : 'Nu mai încapă înțoială că ești unul din oamenii aceia ; căci ești Galilean, și graiul tău seamănă cu al lor'. Atunci el a început să se blesteme și să se jure : 'Nu cunosc pe omul acesta, despre care vorbiți !' Îndată a cîntat cocoșul a doua oară. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus : „Înainte ca să cînte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori“. Și gîndindu-se la acest lucru, a început să plîngă“. Marcu 14, 27—31, 50, 66—72. „Pe cînd se suia Isus la Ierusalim, pe drum, a luat deoparte pe cei doisprezece ucenici, și le-a zis : 'Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul Omului va fi dat în mîinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei îl vor osîndi la moarte, și-L vor da în mîinile Neamurilor, ca să-L batjocorescă, să-L bată și să-L răstignească ; dar a treia zi va învia... Pe cînd vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii și cu ciomege, trimiși de preoții cei mai de seamă și de bătrîni norodului... Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mîinile pe Isus, și L-au prins... Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit... Atunci L-au scuiat în față, L-au bătut cu pumnii, și L-au palmuit, zicînd : 'Hristoase, proorocește-ne cine Te-a lovit ?... Au împletit o cunună de spini, pe care l-au pus-o pe cap, și l-au pus o trestie în mîna dreaptă. Apoi îngenuncheau înaintea Lui, își băteau joc de El, și ziceau : 'Plecăciune, Împăratul Iudeilor !... Cînd au ajuns la un loc numit Golgota, care înseamnă : 'Locul căpăîinii', l-au dat să bea vin amestecat cu fiere ; dar, cînd l-a gustat, n-a vrut să bea. După ce L-au răstignit, l-au împărțit hainele între ei, trăgînd la sorți pentru ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul, care zice : 'Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți'. Apoi au șezut jos, și-L păzeau. Și l-au scris deasupra capului vîna : 'Acesta este Isus, Împăratul Iudeilor'. Împreună cu El, au fost răstigniți doi tîlhari : unul la dreapta și celălalt la stînga Lui“. Mat. 20, 17—19 ; 26, 50 u. p., 67, 68 ; 27, 29, 33—38).

Iată tabloul concludent al faptului că Mintuitorul cunoaștea foarte bine lucrurile ce stăteau înaintea

ucenicilor Săi și chiar a Sa proprie.

Trimșiți și solii cerului de pretutindeni și de totdeauna, sînt reprezentați aici prin — OMUL CU ULCIORUL CU APĂ. Umil, necunoscut și fără însemnătate, acesta apare numai pentru un singur moment pe scenă, și apoi dispare tot atît de necunoscut și umil, cum a și apărut. Dar cu toate acestea, el a fost un factor determinant pentru atingerea următoarelor ținte :

1. Orientarea ucenicilor.
2. În vederea pregătirii Paștelor.
3. Pentru educarea încrederii ucenicilor.
4. Și în ultimă instanță, pentru proorocul lui viață.

Dumnezeu a avut și are totdeauna asemenea factori indispensabili în desfășurarea planului Său de minuire.

Pentru rămășița poporului Israel din robia Babilonului, pentru tristii cîntăreți ai lui Israel care-și atîrnaseră harfele în sălciiile de pe malul riurilor din Babilon — pentru aceștia — omul cu ulciorul cu apă a fost Cyrus. „Înainte ca să Mă cunoști... te-am chemat pe nume“, spunea Domnul.

Pentru Etiopean, acesta era Filip ; pentru Saul din Tars, omul cu ulciorul cu apă, a fost Anania ; pentru Corneliu — Petru. Capitolele opt, nouă și zece din cartea Faptelor Apostolilor, constituie trei dintre cele mai remarcabile comentarii ale conducerii și previziunii divine. Ne place de multe ori să ne aprofundăm în studierea capitolelor doi din Daniel și să tragem pentru noi concluzia că : — Biserica lui Dumnezeu nu este fără un ghid călăuzitor. Drumul de viitor al Bisericii întemeiată de El, este în grija Sa. E nevoie să ne aducem aminte și să nu uităm niciodată, că El conduce desfășurarea în timp și spațiu a Bisericii Sale și a celor ce o compun, și dirijează cu același interes și cu aceeași credincioșie pe care a dat-o pe față la Golgota, orice eveniment din viața ei. Și chiar dacă la un moment dat nu putem înțelege anumite lucruri, ele sînt pentru binele ei prezent și viitor.

Și acum, cînd mai stăruie poate încă în inimi glasul mort al clopotelor învierii, sau poate numai ceasul îndepărtat al unor evenimente de demult ; dacă stăruie în sufletul tău învățătura spirituală pe care dorea atît de mult Domnul ca s-o înțeleagă ucenicii cu ocazia sărbătoririi pentru ultima dată a Paștilor, atunci adu-ți aminte și nu uita că :

„Poate că din punct de vedere spiritual, nu vei fi nici Maria Magdalena și nici Nicodem ; nu vei fi nici Petru și poate că nu vei putea face nici lucrarea lui Pavel. N-ai să fi“ — căci poate nu va fi nevoie — vizionarul de pe Patmos, ucenicul ce a cîntat într-un registru atît de înalt principiul acesta al iubirii. Astăzi... nu se mai cere nimănui să lumineze cu trupul său

(continuare în pag. 24)

VIRTUTEA BLINDEȚII

de

I. DANETIU

„Blindețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii“.

Ap. Pavel

Blindețea este una din virtuțile esențiale ale unei vieți ce s-a ridicat pînă la cea mai frumoasă înălțime a desăvîrșirii ei. Blindețea este totodată una din virtuțile esențiale ale vieții Mintuitorului, virtute care a împodobit caracterul Fiului Omului și a divinului Evanghelist. Blindețea lui urmează să fie un model desăvîrșit pentru credincioși.

Cuvîntul inspirat ne vorbește în repetate ocazii despre blindețea Mintuitorului, care i-a dat puterea să facă față multor încercări grele la care a fost supus.

Ca virtute a unei vieți nobile, blindețea este un element de seamă pe care se pune temelia zidirii adevăratului caracter.

Blindețea este prietenoasă, calmă, bună, potolită, blajină, domoală, binecuzetată și niciodată dispusă să accepte a face rău. Ea dă naștere la sentimente care desăvîrșesc caracterul, făcînd pe om bun și duios, în opoziție cu asprimea. Îi procură omului o fire blîndă, calmă, o purtare blîndă, cu bunătate și cu vorbe bine chibzuite și bune. Se zice despre om că este blind atunci cînd se poartă cu bunătate, are un caracter bun și pașnic, nobil și altruist, gata oricînd să facă bine pentru cei din jur și să împartă cu ei bucuriile și necazurile sale.

După cum se vede deci, blindețea este cu adevărat o virtute importantă, chemată a-și da contribuția la realizarea unui caracter nobil și plăcut atît înaintea lui Dumnezeu cît și înaintea oamenilor. La acest nivel de desăvîrșire a trăit Mintuitorul Hristos, de aceea a putut zice: „Eu sînt blind și smerit cu inima“, și celor care urmează exemplul Său, le-a făgăduit pace în inimă și odihnă pentru suflet.

Mulți cred că pentru a-și dovedi blindețea, sau mai bine zis pentru a dovedi că sînt blînzi, trebuie să se poarte sfioși și ca niște slăbănogi, dînd dovadă de slăbiciune în caracter sau, din ipocrizie, făcînd pe nesupărații, oricare ar fi starea prin care trec, ascunzînd în ei starea adevărată a inimii lor.

Trebuie însă trasată o linie clară de despărțire între virtutea blindeții, al cărei model desăvîrșit ne-a

fost Mintuitorul, și între ipocrizie sau o viață de slăbiciuni cunoscute sau necunoscute de alții.

Dacă pe de o parte blindețea corespunde și unei necesități sociale, căci noi facem parte integrantă din societate — pe de altă parte ea lucrează și pentru binele celui în cauză. Căci blindețea nu este agresivă. Este respectuoasă, sinceră, nu provoacă și ca urmare se înconjoară de pace și colaborare. În astfel de condițiuni sufletul se poate avînta spre realizări cît mai înalte, și într-o astfel de stare de pace — despre care vorbea Mintuitorul cînd zicea: și Eu vă voi da odihnă — se poate acționa constructiv și omul se poate ridica spre sfere se-nine, și înalte.

Cu blindețe, cu bunătate se deschid multe inimi și suflete. Dacă pe de o parte celebrele cuvinte ale lui Goethe „licht, mehr licht“ — „lumină“, mai multă lumină“, aveau semnificația lor pentru o lume ce trebuia să se ridice din întuneric, tot așa se poate zice despre virtutea blindeții „mai multă blindețe“.

Blindețea este mortarul ce leagă pe oameni între ei, suflul necesar al vieții pe pămînt. Ea este îngăduitoare, este liniștitoare. Ea asigură existența pe pămînt — zice comentatorul Farmachides în lucrarea sa „Comentar asupra învățăturilor date de Mintuitorul pe munte“.

Cum s-a arătat mai sus însă, nu trebuie să se facă confuzie între adevărata blindețe și slăbiciune sau lășitatea îndepărtării de la îndatoririle unui adevărat caracter. În privința aceasta Însuși Mintuitorul ne poate sta ca model deoarece, în timp ce a știut să dea dovadă tot timpul vieții de o blindețe desăvîrșită, a știut și să poruncească celor din templu, destul de sever cînd le-a zis: „Luați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o peșteră de tilhari“.

Un alt bărbat al credinței, recunoscut în Biblie ca cel mai blind după Mintuitorul, bărbat trecut prin diferite experiențe, a găsit în el energia indignării față de păcat atît de puternică încît a izbit tablele

poruncilor de stînca muntelui sfărîmîndu-le, ceea ce reprezenta un lucru extrem de grav și o manifestare de indignare fără margini împotriva păcatului. Fără a mai putea în spațiul nostru restrîns să continuăm aceste exemple, trebuie să stabilim că între adevărata blindețe și slăbiciune sau lășitate, nu există nici o identitate. Ele reprezintă fiecare alt spirit.

Este pe deplin adevărat că, viața Mintuitorului pe pămînt nu a fost o viață comodă a celui ce se ocupă numai de sine; ci bucuria Lui era să ridice pe cei căzuți în păcat. El nu venise ca să I Se servească ca unui Domn, ci ca El să servească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți. Tot astfel și cei ce sînt părtași harului Lui vor fi gata la orice sacrificiu, pentru binele celor din jur. Ei sînt chemați să fie reprezentanții Mintuitorului lor și să arate lumii, bunătatea, blindețea și îndurarea Lui în propria lor viață. Așa cum Isus ne-a descoperit caracterul Tatălui, la fel noi trebuie să descoperim caracterul Său lumii. Voi — zice apostolul Pavel — sînteti arătați ca fiind epistolă a lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii. Cînd se ivesc în viață chiar probe inexplicabile, să nu lăsăm ca pacea, bunătatea și blindețea să ne fie răpite. Adeseori aceste probe vin ca noi să fim curățiți de spiritul egoist, cît și de trăsăturile aspre și necreștinești ale caracterului nostru. Dumnezeu lasă ca apele adînci ale probelor să vină asupra sufletului nostru, pentru ca noi să-L putem cunoaște pe El și pentru ca să putem avea o cît mai mare dorință de a fi curățiți de orice pată, și să putem ieși din probă mai curați și mai sfinți, mai plini de bucurie. Adesea noi intrăm în diferite experiențe cu sufletele întunecate de egoism, însă dacă biruim ispita, ajungem să dăm pe față caracterul lui Dumnezeu. Cînd acest punct este atins în viața credinciosului — El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina, și dreptul tău ca soarele la amiază.

Firea omenească se luptă totdeauna după înălțare, este totdeauna gata pentru ceartă, dar acela care află pe Isus este dezbrăcat de eu, de mîndrie, de îngîmfare, și în sufletul lui este blindețe și pace.

Modul rămîinerii în Hristos este în cele din urmă îmbrăcarea nobilei smerenii a inimii, blindețea Lui desăvîrșită, este puterea cea tainică, cu ajutorul căreia Isus a putut birui atîtea ispite.

Aceasta reprezintă o stare despre care Isus a putut spune: „Feriți-vă de cei blînzi“.

ISUS, MODELUL ADEVĂRATEI BLINDEȚII

Viața Domnului Hristos se distinge prin simplitatea, amabilitatea, bunătatea, curăția și mai ales prin blindețea Sa. Spiritul Său li-

niștit, lipsa de vanitate și mândrie, îl ajută să crească în har. Încă de copil El da pe față o blindețe și o amabilitate deosebită. Miinile Sale erau totdeauna voioase și gata să ajute altora și să ușureze sarcina părinților Săi. Serios și tăgăduitor de sine întotdeauna, El era bun, blînd și vesel. Frumusețea caracterului Său consta în viața Sa cum-pănită. Poate cineva ar zice că el nu poate fi blînd din cauza împrejurărilor, dar, nimeni nu poate dezvolta vreodată un caracter creștin în împrejurări mai defavorabile ca Mintuitorul nostru, care a trăit în decăzutul Nazaret, despre care se dusese faima în cele rele încit la un moment dat s-a zis: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Și tocmai în Nazaret Isus a dezvoltat un caracter desăvîrșit care este o impută pentru cei care gîndesc că a duce o viață neprihănită depinde de împrejurări, de loc, de fericire sau de bogăție.

Acei care vor să urmeze cu adevărat pe Hristos, trebuie să-l lase să locuiască în inima lor. El să reprezinte spiritul și caracterul Său în viața lor de cămin, în viața lor de muncă și de colectivitate și să dovedească blindețea Lui și amabilitatea Lui față de aceia cu care vin în legătură. În felul acesta vom împlini cuvintele sfinte care recomandă blindețea ca o podoabă a caracterului cînd se zice: Podoaba voastră să nu fie podoaba din afară care constă în..., purtarea de scule de aur, ci să fie omul ascuns al inimii în curăția nepieritoare a unui duh blînd și liniștit care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Aceasta însă nu trebuie să ne facă a ne pierde blindețea noastră, căci bine a zis un scriitor, că omul își hotărăște soarta, și noi vom fi ceea ce ne vom sili a fi. Să ascultăm pe de altă parte o invitație duioasă a cuvîntului sfînt: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfînți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blindețe, cu îndelungă răbdare. Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpînească inimile voastre, și fiți recunoscători.

Despre valoarea virtuții blindeții mulți gînditori de seamă ai lumii și-au exprimat convingerile lor, care sînt un tezaur pentru omenire.

Iată cîteva din aceste perle ale gîndirii:

— Blindețea e leacul cruzimii.

— Blindețea are în sine ceva, care e mai presus de lucrurile omenesti, încit toate ei toți trebuie să se plece înaintea ei. Pornirile urii și miniei sperie timp de o clipeală, dar n-au putere trainică. Blindețea este ca rîul a cărui undă lină și pururea potrivită curge liniștită și pașnică printre livezi și cîmpii.

BLINDEȚEA

*Precum ploaia cea măruntă
Udă planta ofilită,
Tot astfel o vorbă blîndă
Ca balsamul e venită.*

*Și cum ploaia cea plăcută
Udă-nsetatul pămînt,
Tot astfel blindețea-n viață
Nobilează orice gînd.*

*Cînd blindețea și iubirea
Se-ntrunesc în comportare,*

*Ele ne preschimbă firea
Sînt o forță-nnoitoare.*

*S-o lăsam dar să lucreze
Transformînd a noastră fire
Zi de zi să ne-ndrumeze,
Să ne ducă la sfințire.*

Să ne străduim dar cu toții ca virtutea blindeții să răsară ca o floare scumpă, edenică, în inima și viața noastră. Isus ne este modelul și El ne zice: „Veniți la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima și veți afla repaus pentru sufletele voastre.

Curiozități

FLORI CARE PROVOACĂ INCENDII

Într-o pădure din India a izbucnit un incendiu. Pădurea a luat foc din mai multe locuri deodată. Mult timp n-a putut fi găsit vinovatul. În cele din urmă, un bătrîn pădurar a spus că pădurea a luat foc din vina... unei flori mici, mirositoare. Anchetatorul a luat la început drept o glumă cuvintele pădurarului. Totuși cercetările din laborator au confirmat „vinovăția” plantei. Tulpinele, frunzele și florile acestei plante sînt atît de bogate în uleiuri eterice inflamabile, încit, aprinzîndu-se în timpul căldurilor, ele au putut fi cauza incendiului din pădure.

POMII CARE OTRĂVESC DE LA DISTANȚĂ

Într-una din poeziile sale, Pușkin se ocupă de o problemă care prin recente cercetări științifice a fost reactualizată: este vorba despre capacitatea unor pomi de a emana materii otrăvitoare la distanță, așa cum florile răspîndesc în jurul lor parfum. Cel mai cunoscut e cazul ancaurului, despre care se povestește în legendele popoarelor din Iava că distruge orice plantă pe o rază de 12 mile și omoară păsările sau animalele care trec aproape de el. După aceste legende, în jurul ancaurului ar fi adevărate cimitire de oase ale animalelor și păsărilor omorite de otrava acestui pom.

Interesant este cazul plantei pe numele ei latinesc *Cynoglossum officinale*. Această plantă, care are un miros de șoarece, face parte din grupa plantelor denumite ratifuge, pentru că alungă prin prezența lor șobolanii și șoarecii. Printr-o serie de experiențe s-a constatat că șobolanii preferă să sară în apă și să se înece decît să treacă pe lângă frunzele acestei plante.

De aceea ea este folosită pentru paza grînelor.

„Omul sovietic a pătruns în Cosmos”

(urmăre din pag. 1-a)

bucurie în slujba tuturor popoarelor în numele progresului, fericirii și binelui tuturor oamenilor de pe Pămînt. Nu punem realizările și descoperirile noastre în slujba războiului, ci în slujba păcii și securității popoarelor.

Dezvoltarea științei și tehnicii deschide posibilități nelimitate în domeniul cuceririi forțelor naturii și folosirii lor spre binele omenirii, iar pentru aceasta trebuie în primul rînd să fie asigurată pacea.

În această zi solemnă ne adresăm din nou popoarelor și guvernelor tuturor țărilor chemîndu-le la pace.

Fie ca toți oamenii, indiferent de rasă și naționalitate, culoarea pielii, credință religioasă și apartenență socială să depună toate eforturile pentru asigurarea unei păci trainice în întreaga lume. Să punem capăt cursei înarmărilor! Să înfăptuim dezarmarea generală și totală sub un sever control internațional! Aceasta va fi o contribuție hotărîtoare la cauza sacră a apărării păcii.

Ne alăturăm cu toată inima acestui apel vibrant și dorim ca pacea și rațiunea să înfrîngă deșănța.

D. POPA

PERSONALITATEA DUHULUI SFÎNT!

de
MIHAIL POPA

În afară de dăruirea Fiului Său, cel mai prețuit dar pe care l-a făcut Dumnezeu Bisericii Sale, este acela al Duhului Sfânt. De fapt, tot ceea ce știm despre Dumnezeu, despre Domnul Hristos și despre Cuvîntul lui Dumnezeu adresat credinciosului, datorăm învățăturilor Duhului Sfânt. Tot ceea ce noi știm — din punct de vedere spiritual — despre noi, am învățat de la El. Toată cunoștința noastră despre adevăr; toată experiența noastră despre renaștere și sfințire, toate treburile considerate ca datorindu-se prezenței și influenței Sale. Cînd El este prezent, El muștră de păcat, îndreaptă pe păcătoșii către marele purtător de păcat, Domnul Isus; conduce pe credincios în tot adevărul religios, aduce solii de mîngiere sufletului din partea Domnului Isus, și somează (provoacă) Biserica la eforturi active în a ajunge la desăvîrșire.

Revărsînd acest binecuvîntat dar asupra Bisericii, a fost planul lui Dumnezeu ca El să fie un continuu tovarăș și căldură a credinciosului. „Eu voi ruga pe Tatăl” — spunea Domnul Isus, „și El vă va da un alt Mîngăietor, care să rămînă cu voi în veac”.

Deși este adevărat că această făgăduință a fost făcută direct ucenicilor Domnului Hristos, totuși noi sîntem asigurați prin apostolul Petru în cuvîntarea sa din ziua Cincizecimii că nici un credincios nu urma să aibă monopolul asupra acestui dar prețios. „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfîntului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi..., și pentru toți cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul vostru”. Fapte 2,38,39.

Dumnezeu nu a revocat niciodată Duhul Sfânt. În timpul apostaziei El a fost forțat să retragă prezența și puterea Sa de la Biserică, dar El a fost totdeauna prezent cu adevărații urmași ai Domnului Isus.

De aceea, noi ar trebui să căutăm astăzi cu tot atîta interes plînată prezența Duhului Sfânt, cum au făcut ucenicii înainte de ziua Cincizecimii. Făgăduința este a noastră tot așa cum a fost și a lor. Cineva cu un puternic spirit de discernămint a spus foarte bine că această binecuvîntată făgăduință, dacă este cerută prin credință, va aduce cu sine toate celelalte binecuvîntări. Cu siguranță, un dar atît de încărcat de binecuvîntări pentru Biserică, nu poate fi disprețuit fără a suferi o pierdere de nedescris — ireparabilă.

Domnul Hristos a ilustrat foarte bine natura și importanța lucrării Duhului Sfânt în declarația făcută lui Nicodim atunci cînd i-a explicat lucrarea nașterii din nou. „Vîntul suflă încotro vrea, și-i auzi vîntul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. Ioan 3,8. Noi nu putem vedea vîntul, dar sîntem în cunoștință de existența lui prin multe dovezi de netăgăduit. Noi îl auzim. Il simțim. Vedem rezultatul contactului său cu natura. Datorită acțiunii lui, se produc multe schimbări; marea este biciuită cu furie; copaci mari sînt dezrădăcinați, și stînci puternice sînt dislocate; orașe mari sînt prefăcute în ruine, și multe vieși sînt nimicite. Și totuși, cînd stăm și privim rezultatele lucrării lui puternice, este imposibil să-i explicăm caracterul, sau să-l vedem cu ochii noștri.

Tot așa este și cu Duhul Sfânt. Despre existența Lui nu poate fi nici o îndoială. Noi vedem rezultatele lucrării Sale. Il auzim vorbind în paginile Scripturii. Il simțim prezența și puterea în viața noastră. Il vedem luptîndu-se cu păcătoșii, conducîndu-i printr-o influență irezistibilă a renunța la păcat și a accepta mîntuirea oferită de Fiul lui Dumnezeu; vedem viețile lor puternic transformate de puterea Sa. Și totuși nu-L putem vedea. Natura Sa exactă și caracterul Său, nimeni nu-L poate explica.

Fără îndoială că într-o zi, noi vom înțelege aceasta. Într-o zi acest vîl despărțitor între Dumnezeu și credincioși va fi dat la o parte, și aceste lucruri adînci și ascunse vor fi atunci descoperite. „Acum vedem

ca într-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin”.

Dar deși nu vom fi în stare să sondăm adîncimile acestei taine, sînt totuși multe ce le putem cunoaște — da, aceea ce este esențial ca să cunoaștem — despre persoana și lucrarea acestui divin Duh Sfânt.

Sînt trei persoane vii în dumnezeire: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (vezi Mat. 28, 19). Nu trei dumnezei, ci un singur Dumnezeu în trei persoane.

Duhul Sfânt este a treia persoană a Trio-ului ceresc. Duhul Sfânt nu este numai o influență ce emană de la Dumnezeu, ci el este o persoană distinctă a dumnezeirii, lucrînd la unison cu Tatăl și cu Fiul, în toate lucrurile ce aparțin Impărăției lui Dumnezeu.

Dovezi ale personalității distincte a Duhului Sfânt abundă în Sfînta Scriptură. Învățătorul Insuși explicînd ucenicilor cum Duhul Sfânt urma să-I ia locul în Biserică după înălțarea Sa, folosește totdeauna pronumele personal, atunci cînd se referă la această ființă cerească. Notați cu grijă următoarele texte, care sînt numai cîteva din nenumăratele dovezi scripturistice cu privire la personalitatea Duhului Sfânt.

„Cînd va veni Mîngăietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine”. Ioan 15,26.

„Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mîngăietorul nu va veni la voi; dacă Mă duc, vi-L voi trimite”. Ioan 16,7.

„Cînd va veni Mîngăietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare”. Ioan 16,13.

Notați de asemenea lucrurile pe care Duhul trebuie să le facă:

„El va mărturisi despre Mine”.

„Vă va conduce în tot adevărul”.

„Vă va spune tot ceea ce va fi auzit”.

„Vă va arăta lucrurile viitoare”.

Poate oare numai o simplă influență, fără personalitate și cunoștințe să depună mărturie ca un martor, să mustre pe păcătoși, să călăuzească credincioșii lui Dumnezeu, să audă vocea lui Dumnezeu, și la rîndu-I să transmită solia lui Dumnezeu Bisericii? Răspunsul este clar: Numai o persoană inteligentă va face posibile aceste aduceri la îndeplinire. Acestea sînt acțiuni personale și nu lucrarea unei influențe lipsită de inteligență.

Despre cunoștințe se vorbește a fi unul din atributele Duhului Sfânt. „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu. În adevăr,

cine dintre oameni cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu". 1 Cor. 2,10,11.

Duhul Sfânt, deci, este mai mult decât un atribut divin sau o putere. El este o persoană, posedând atâttribute cât și putere.

Prin puterea Sa ucenicii au adus la îndeplinire faptele lor minunate. „Fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfânt". Rom. 15,19.

Duhul Sfânt este un agent dătător de viață: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sînt duh și viață". Ioan 6,63.

El conduce pe servii lui Dumnezeu: „Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat!... Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborît la Seleucia, și de acolo au plecat cu corabia la Cipru". „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a cîștigat-o cu însuși singele Său". Rom. 20,28.

El are puterea de a da descoperiri: „Duhul Sfânt îl înștiinșase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului". Luca 2,26.

El exercită propria lui voință: „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește... Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie". 1 Cor. 12,11; Fapte 15,28.

El poate fi jignit: „Dar ei au fost neascultători și au intristat pe Duhul Lui cel sfînt; iar El li s-a făcut ură și a luptat împotriva lor". Is. 63,10.

El este intristat de păcatul existent în viața copiilor lui Dumnezeu. „Să nu intristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu". Efes 4, 30 p.p.

El sigilează pe cei răscumparați. „Prin care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumparații". Efes. 4,30 u.p.

Asemenea limbaj ca acela folosit în textele de mai sus poate fi aplicat numai unei personalități inteligente. Orice altă deducție ne va duce cu siguranță la confuzie și va forța afirmațiile simple și directe ale Sfintelor Scripturi. Baza lucrării Duhului Sfânt este deci personalitatea și dumnezeirea Lui. Noi credem că aceste două puncte cer o mai mare cercetare, pentru că înțelegerea credinciosului a necesității și naturii lucrării Duhului Sfânt, va fi în mare măsură afectată de tăria credinței sale în slava personală a Duhului Sfânt. A da o mică atenție demnității persoanei Duhului Sfânt va duce în mod inevitabil la restrîngerea vederilor cu privire la necesitatea și natura lucrării Sale. Să dăm atunci o atenție deosebită

problemei cu privire la divinitatea Sa.

Să notăm chiar de la început, că însuși numele ce se folosește pentru Dumnezeu se aplică de asemenea și pentru Duhul Sfânt, așa cum se poate vedea din următoarele texte:

„Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia". 2 Cor. 3,17.

„Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu". Fapte 5,3,4.

Notați cu atenție faptul că Anania, minșind pe Duhul Sfânt, a minșit pe Dumnezeu. Aici, divinitatea Duhului Sfânt este în mod expres declarată într-o limbă care nu poate fi greșit înțeleasă. Anania, a minșit pe Duhul Sfânt, pe Dumnezeu.

Să comparăm de asemenea următoarele pasagii paralele care descoveră în mod clar divinitatea lui:

„Nu știți că voi sînteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimecește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfînt: și așa sînteți voi". 1 Cor 3,16,17.

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sînteți ai voștri?" 1 Cor. 6,19.

Aici termenii „Dumnezeu" și „Duhul Sfânt" sînt folosiți în mod alternativ. Trupul este declarat a fi Templul lui Dumnezeu, și de asemenea Templul Duhului Sfânt; astfel dumnezeirea Duhului Sfânt este în mod clar înfățișată.

Domnul Isus declară celor din timpul Său, care veneau să-L ispitească: „Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, împărăția lui Dumnezeu a ajuns pînă la voi". Luca 11,20. Dar noi găsim că în raportul lui Matei, cuvintele Domnului Isus — această minune — este datorită Duhului Sfânt: „Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi". Mat. 12,28. Astfel, din nou termenii, „degetul lui Dumnezeu" și „Spiritul (Duhul) lui Dumnezeu", sînt folosite în mod sinonim.

Nu numai că noi găsim că numele dumnezeirii se aplică în mod repetat Duhului Sfânt, ci de asemenea noi vedem că El posedă atributele și îndeplinește lucrările lui Dumnezeu.

De exemplu, Dumnezeu este declarat a fi veșnic: „A împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului, și singurului Dumnezeu...". Dar tot așa este Duhul Etern: „Cu

cît mai mult stingeți lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!" Ebrei 9,14.

Duhul Sfânt este atotprezent — El poate fi în toate locurile deodată și în același timp. David întreabă: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te acolo; dacă voi lua aripile zorilor, și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mîna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca. Dacă voi zice: „Cel puțin întuneric mă va acoperi, și se va face noapte lumina dimprejurul meu!" Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua, și întunericul ca lumina". Ps. 139,7—12.

Duhul Sfânt este atotputernic — El are toată puterea. Astfel Pavel declară că minunatele sale fapte au fost înfăptuite, prin puterea Duhului lui Dumnezeu. (Rom. 15,19).

În Zaharia 4,6 citim: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor!"

„Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață". Iov 33,4.

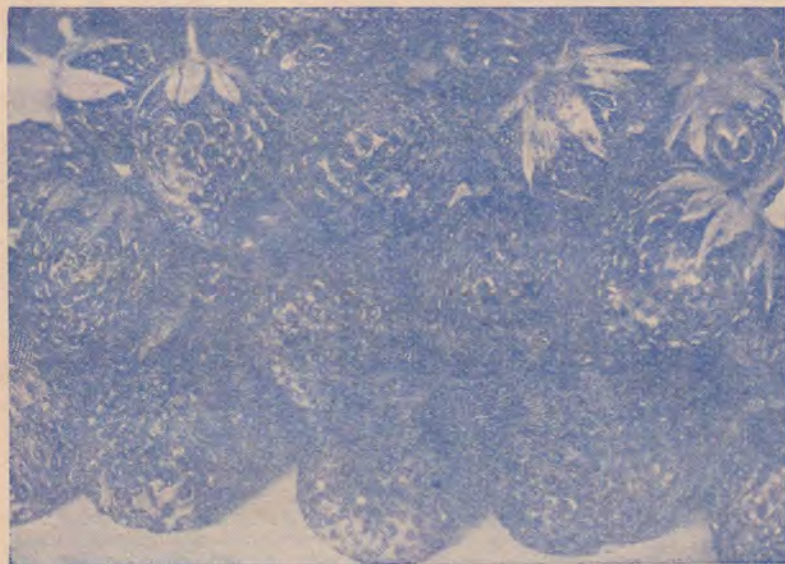
„Îți trimiți Tu suflarea: ele sînt zidite, și înnoiești astfel fața pămîntului". Ps. 104,30.

„Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorît în trup, dar a fost înviat în duh". Petru 3,18.

Duhul Sfânt este atotcunoscător. El știe toate lucrurile. „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adînci ale lui Dumnezeu". 1 Cor. 2,10.

Desigur că există mult în aceste considerațiuni, care să aducă curaj inimii fiecărui credincios. Ce mare conducător este acesta pentru Biserică! O personalitate divină, una care poate fi totuși în toate locurile deodată, Unul care este veșnic, care are toată puterea, și care este personal însărcinat ca să dirijeze lucrarea Bisericii pe pămînt, și care chiar binevoiește a locui în inima umilului credincios, făcînd trupul lui să devină templul Său. Cîtă încredere și plăcută asigurare se găsește aici! Chiar îngerii lui Dumnezeu sînt sub controlul Lui, și ei sînt trimiși să slujească celor ce vor fi moștenitorii mîntuirii. Sub această înțeleaptă și întrutotul suficientă conducere Biserica poate deveni desăvîrșită. Cînt. Cînt. 6.10.

VALOAREA CULTURII CĂPȘUNILOR

de
I. DANETIU

Importanța fructelor în păstrarea sănătății cum și pentru hrana copiilor în creștere, este de o deosebită valoare. Fructele conțin diferite săruri, acizi, baze și vitamine absolut necesare pentru formarea și dezvoltarea diferitelor celule ale organismului cum și pentru întărirea vitalității lui. Fructele mai conțin protide, lipide, glucide și calorii necesare în continua refacere a organismului.

Cu ocazia aceasta ne vom ocupa pe scurt de cultura căpșunilor, pe cât de plăcute pe atât de folositoare.

Valoarea căpșunilor pentru cultivator este dublă. Ea este valoroasă atât din punct de vedere al sănătății cât și din punct de vedere al randamentului și recompensei muncii și cheltuielilor.

Pe lângă aceasta, cultura căpșunilor este foarte ușoară și spre deosebire de alți pomi fructiferi care vor da roade cel mai devreme după 3 ani de la sădirea definitivă, căpșunile vor da rod înainte de a împlini un an de la ultima lor răsadire și dacă au fost bine îngrijite, pământul bine pregătit și soiul ales a fost din cel bun, rodul acesta va fi destul de îmbelșugat.

Vom reda deci cu ocazia aceasta câteva noțiuni principale privind cultura căpșunilor.

În cultura căpșunilor terenul pe care vom planta căpșunile joacă un mare rol. Cele mai bune terenuri care dau rezultate bune sînt locurile plane de cîmpie sau luncă. Ele pot fi ușor udate, iar cînd terenul cultivat este mai mare, poate fi irigat. Să nu fie însă locuri pe care stagnează apa. De preferință se folosesc terenurile ce au o așezare sudică, sud-vestică sau sud-estică, aceasta pentru ca să se poată primi lumină și căldură suficientă. Totuși, în regiunile de cîmpie deschisă și secetoasă se recomandă terenurile cu o așezare nord-estică sau nord-vestică. Solul pămîntului cel mai nimerit este acel de natură argilosisipoasă și cu substanțe hrănitoare bogate. Cu toate acestea chiar solurile ce nu sînt tocmai corespunzătoare pot fi îmbunătățite mărindu-li-se gradul de fertilitate prin adăugare de îngrășăminte și pregătirea terenului. Solul poate fi de asemenea îmbunătățit prin rînduirea culturilor antemergătoare plantării căpșunilor. Aceasta, întrucît în clipa cînd plantăm căpșunile solul trebuie să fie curățat de buruieni, să fie bogat în substanțe nutritive și să fie destul de umed. Se recomandă ca înainte de plantarea căpșunilor, pe locul respectiv să fie cultivate prășitoare, legumi-

noase, trifoi, orz. După care apoi să urmeze căpșunile.

Cultura plantelor premergătoare căpșunilor să fie îngrășată cu îngrășăminte organice și minerale scotindu-se în primul an 20—30 t/ha bălegar, iar după recoltarea plantei premergătoare se dau îngrășăminte minerale: fosfatice și potasice și anume cite 60 kg/ha îngrășăminte fosfatice și 45 kg/ha îngrășăminte potasice. Se mai recomandă îngrășăminte azotoase și fosforice. Astfel curățit și îngrășat solul ajunge la pregătirea lui pentru cultivarea căpșunilor.

LUCRĂRI PREGĂTITOARE

Înainte de plantare, solul, se ară la o adîncime de 20—25 cm dacă este podzol și 30—40 cm la cernoziomuri. Pentru plantările de toamnă terenurile se ară cu 2—3 săptămîni înainte de plantare, iar pentru cele de primăvară se ară din toamnă urmînd ca primăvara să se are din nou la adîncimea de 15 cm și să se grăpeze bine. Trebuie însă avut în vedere regiunea în care ne găsim, căci dacă este o regiune secetoasă, primăvara nu e bine să se mai are, ci numai să se grăpeze.

PREGĂTIREA RĂSADURILOR

Pămîntul astfel pregătit, trebuie să fie bine afinat și fără bulgări, pe cît posibil cu destulă umezeală în el.

Căpșunile se înmulțesc cel mai bine pe cale vegetativă, (prin stoloni și despărțirea tufelor). Se mai înmulțesc și prin semințe, dar e mai greoaie. De altfel, chiar și despărțirea tufelor este mai puțin practică.

Înmulțirea prin stoloni este procedeul cel mai recomandat și folosit. Este cel mai economic, mai rapid și asigură transmiterea fidelă a caracterului soiului. Din tufa de căpșune ies niște rozete în timpul perioadei înfloritului care se dezvoltă mai tare după cules; aceste rozete dau naștere la stoloni care se întind pe pămînt și din loc în loc dau naștere la niște ochi (muguri) din care ies rădăcini. Cei mai sănătoși și viguroși stoloni sînt aceia care dau din tufe selecționate și de la care nu se recoltează fructe. De obicei sînt cele mai bune tufe de 1—2 ani și cărora li s-au rărit mult florile și nu sînt infectate de insecte și boli criptogamice. Numărul stolonilor este foarte mare. De la 1 ha se pot recolta pînă la 1.000.000 stoloni. Nu sînt așa de buni producții stolonilor dinspre vîrf și nici cei din imediată apropiere a tufei mame. Stoloni se scot din pămînt cu cazmau în luna august și se transportă într-un loc umbrat unde se sortează pe calități, apoi se păstrează stratificat în nisip pînă în momentul

plantării. Stolonii mai slabi se vor pune în pământ din nou, imediat pentru a se mai fortifica, fie în cimpie liber sau în sere, la distanțe de 8—10 cm pentruca în luna septembrie cei care s-au dezvoltat bine să fie plantați, împreună cu restul răsadurilor.

Cel mai bun răsad de plantat trebuie să aibă vârsta de aproape un an, rădăcini de la 3—5 cm lungime, iar tulpina cel puțin 2—3 frunze bine dezvoltate, iar mugurele terminal viguros. Tufele mamă de la care s-au recoltat, să aibă 1—2 ani de rod. Când nevoia cere să-i transportăm la distanțe mai mari, stolonii (răsadul) se așează în coșuri la fundul cărora este așezat un strat de mușchi, iar coșurile, pe deasupra acoperite pentru a nu pătrunde soarele. Cel mai recomandabil timp de transport este toamna și pentru orice siguranță este bine ca rădăcinile să fie mocirlite la scoaterea din pământ.

PLANTAREA CĂPȘUNILOR

Timpul cel mai nimerit pentru plantarea stolonilor (răsadului) este toamna și anume în a doua jumătate a lunii august și începutul lunii septembrie. Distanțele la care se recomandă a se face plantarea sînt 40 cm între rînduri și 15—20 cm între cuiburi. Dacă se vor face culturi printre pomii tineri, atunci distanța între rînduri va fi de cel puțin 65 cm, iar între cuiburi de 15—25 cm. Distanța primului rînd de răsad de la pomii trebuie să aibă 1,5 m.

Înainte de a se face plantarea se răresc frunzele, lăsîndu-se 2—3 frunze sănătoase, cum și mugurele din mijloc, iar rădăcina se mocirlește în pământ cu îngrășămînt. La distanțele arătate mai sus plantarea se face cu plantatorul de lemn, cu lingura de plantat sau cu mîna. Rădăcina nu trebuie să rămînă mai lungă de 5 cm, iar la nevoie se scurtează cu foarfecă.

Trebuie observat cu grijă ca plantele să nu fie îngropate nici prea mult, nici prea puțin. Cea mai bună plantare este aceea la care planta se îngroapă pînă la colet, așa cum a fost în plantația de unde s-au recoltat stolonii. Dacă se răsădesc prea adînc, mugurii terminali și planta se usucă, iar în cazul cînd sînt plantate la suprafață, se vor usca rădăcinile.

O grijă deosebită trebuie să fie aceea ca rădăcinile în pământ să fie bine răsirate și nu îndoite sau răsucite. În jurul rădăcinilor se presară pămînt mărunt pentru a lua bine contact cu rădăcinile, apoi se îndeasă bine pămîntul și în jurul plantei se formează o mică farfurie de pămînt pentru a putea uda răsadul. Cu o găleată de apă se udă 15—20 plante. În caz de secetă, udatul se repetă la 3—4 zile pînă cînd se prind plantele. Pămîntul dintre rînduri se ține afînat mereu (vezi clișeu de mai jos).

În cazul cînd plantarea se face primăvara, se rup de la răsad toate

frunzele, afară de cea centrală, care se află la baza mugurului vegetativ, iar plantarea se face numai dimineața și seara.

SOIURI DE RĂSAD

În obținerea unor recolte cît mai bune joacă un mare rol varietatea (soiul) răsadului. De aceea cînd ne hotărîm să ne procurăm răsad trebuie să ne interesăm la locuri sigure și să procurăm varietăți, din cele mai bune așa cum sînt soiurile: Komsolca, Masovca, Roscinscaia, Saxonia, timpurii Iszterhaza, Ananasul Alb, de Flandra, Victoria, Leopold tîrziu, și altele. Înainte de a ne procura deci răsadul, trebuie să ne convingem de originea, varietatea și calitatea lui.

ÎNȚEȚINEREA PLANTAȚILOR

Plantațiile tinere se sapă primăvara timpuriu în jur la o adîncime de 2—3 cm., iar printre rînduri la o adîncime de 10—12 cm. Vara, după nevoie se sapă de 3—4 ori afîindu-se pămîntul pînă la 7—8 cm. Se răresc de 3—4 ori stolonii și la nevoie se udă de 3—4 ori după cum e de secetos pămîntul.

Plantațiile pe rod se afînează de 3 sau 4 ori, iar rîndurile se plivesc de 2—3 ori. După recoltare, solul se afînează din nou pentru a favoriza formarea mugurului de floare pentru anul viitor, iar printre plante se sapă.

În cazul cînd observăm că plantele bătrîne rămîn cu rădăcinile dezvelite din cauza udatului, se mușuroiesc, iar în cazul cînd pămîntul prinde scoarță este afînat.

Pentru cazurile cînd toamna plantele ar fi în primejdie de îngheț, acolo unde iernile sînt mai grele și viscoale abundente, se recomandă ca plantele să fie acoperite cu un strat de paie sau frunze uscate în grosime de 4—5 cm, atunci cînd temperatura coboară la 3—5 grade. Ele rămîn acoperite pînă la primăvară cînd avem garanția că temperatura nu mai scade sub plus 10 grade.

În întreținerea culturilor căpșunilor un rol deosebit îl are luarea de măsuri pentru asigurarea umezelii și pentru oprirea zăpezilor pe teren cum și îngrășarea pămîntului la timp. Toate acestea ne vor asigura o recoltă îmbelșugată care în medie este de 2,5—3 t/ha.

Înainte ca fructele să înceapă a crește se va împrăștia printre plante paie, pleavă măruntă sau frunze uscate. Acestea vor îndeplini

două roluri. Pe deoparte vor ajuta la menținerea umezelii în pământ, și apa dată se va păstra mai mult timp în sol, va fi deci mult mai folositoare plantei, iar pe de altă parte, paiele sau frunzele vor feri fructele ca să nu fie murdărite de pămînt, fie de la ploii fie de la stropiri, ceea ce va micșora considerabil valoarea lor. În acest fel chiar coacerea fructelor va fi ajutat.

BOLILE ȘI DĂUNĂTORII CĂPȘUNILOR

Ca orice plantă și căpșunile suferă de anumite boli și au anumiți dușmani împotriva cărora însă, se pot lua măsuri eficiente.

Astfel o boală criptogamică este Micosphaerella Fragarie. Este boala cea mai răspîndită. Pe frunze apar pete cenușii rotunde, mărginite de un chenar roșu. Petele mai tîrziu se unesc, centrul lor cade și frunza se va usca. Planta slăbește. Se combate prin stringerea și arderea frunzelor uscate. Se dau îngrășăminte azotoase în cantități mai mari. La 10 zile după desprîmăvărare se fac stropiri cu zeamă bordeleză 1%. În timpul înfloririi și coacerii nu se fac stropiri.

Întîlnim apoi boala denumită „putregaiul cenușiu al fructelor”. O boală care provoacă pagube mari mai ales în anii prea ploioși și locurile prea umede. Pentru combatere se string fructele putrezite și se îngroapă. Se răresc căpșunile și se iau măsuri pentru îndepărtarea umezelii, pe cît posibil.

O altă boală este „făinarea căpșunei”. E provocată de o ciupercă care atacă mai întîi frunzele, apoi florile și fructele. Pentru combatere se prăfuieste primăvara cu sulf.

Printre dușmanii căpșunei ca insecte întîlnim gîrgărița căpșunei. Un gîndac albastru închis, care roiește tot timpul înfloririi căpșunei și distruge florile. Spre a-l combate se va prăfui odată cu apariția lui cu insecticid. Florile căzute și vrejii se adună și se ard.

Gîrgărița bobocilor de căpșune este o insectă mică neagră cu păr cenușiu care caută să-și depună ouăle în bobocii florilor. Se fac contra ei prăfuiri cu insecticide.

Gîndacul pîros, apare uneori în masă și roade interiorul florilor distrugînd pistilele. Se combate prin stringerea gîndacilor în orele de dimineață.

Trebuie distrus din cultură și gîndacul de mai, prin stringere și nimicire.

Coropișnița cunoscută grădinarilor, roade rădăcinile plantelor tinere. Trebuie urmărită și distrusă. Adeseori apare melcul fără cochilie care trebuie combătut împrăștiindu-se var în jurul plantelor.

Dacă se iau măsurile necesare, cultura de căpșune va fi o binecuvîntare atît pentru păstrarea sănătății, în lupta contra bolilor, cît și pentru mărirea veniturilor gospodăriei.

PITCAIRN

SÍMBOL AL LUPTEI PENTRU LIBERTATE

de

DUMITRU POPA

II. NEDREPTATEA DUCE LA
RĂSCOALĂ

Scenele ce au avut loc în „Baia Matavai“ Tahiti, în timp ce vasul „Bounty“ plutea încet spre locul de ancorare, le vom lăsa imaginației noastre spre a fi savurate.

Tahitienii, au primit pe căpitanul Bligh și întregul echipaj într-un mod foarte prietenos și le-au acordat o ospitalitate foarte bună. Acum, rutina, viața disciplinată de pe vas s-a relaxat, iar echipajul a găsit mult de lucru pe insulă, atît pentru destindere cît și pentru a lucra. Botanistul vasului Nelson, și Brown grădinarul lui, au găsit în curînd ceea ce-i interesa și au început să aleagă, să pregătească și să imbarce 1.015 arbori de piine. Ei au așezat pomii în locuri special amenajate pentru ei pe vas. În acelaș timp, ei au mai strîns și alte specimene din luxurianta floră tahitiană.

Restul echipajului, a avut puțin de făcut în acest timp. Iar căpitanul, pentru motive cunoscute poate numai de el, a rămas în insulă de la 26 oct. 1788 și pînă la 4 aprilie 1789. Mulți care s-au ocupat de acest episod, au arătat ca acesta fiind motivul care a generat revolta echipajului în cea de-a 23-a zi de la plecarea din Tahiti. Timpul îndelungat, spun ei, de ședere în insulă a adus o stare de lenevie și indisciplină în rîndurile echipajului. Legăturile pe care echipajul le-a contractat în acest răstimp sînt aduse ca argument al celor întîmplate, ascunzînd tocmăi ceea ce este mai esențial și care a reieșit cu prisosință în relatările de mai tîrziu ale martorilor oculari și anume că, nedreptatea și violența căpitanului, a determinat acea izbucnire legitimă a echipajului acestui vas.

După ce și-au luat la revedere de la indigenii adunați de-a lungul

Băii Matavai, vasul „Bounty“ își îndreaptă prora spre ultima parte a călătoriei. Nimeni de pe bord nu avea nici cea mai mică idee a faptului că în mai puțin de 23 de zile, o revoltă va curma cursul acestei călătorii, că dreptatea și dorința de un tratament uman va sparge încălcitele reguli ale vieții de pe bord și va da curs năvalnic acțiunii unite a celor asupriți, culminînd în cele din urmă cu existența unei pașnice și libere societăți omenești — descendenți ai acestor luptători curajoși, în una din insulele Pacificului. Nici chiar Fletcher Christian care supraveghea marile bărci (canoes) legate de vas și trase afară din lagună în apele oceanului, nu a avut nici cea mai mică idee de faptul că în cîteva săptămîni, el va fi din nou în Tahiti, de astă dată nu ca ofițer al vasului „Bounty“, ci ca conducătorul unui vas revoluționar, care s-a răscolat împotriva inumanelor tratamente ce existau pe navele de atunci, ca unul care era consistent de atitudinea sa și a echipajului ce-l urma.

Evenimentele ce au culminat cu această revoltă s-au succedat astfel, după cum au relatat mai tîrziu cei ce le văzură și le trăiră intens.

Două sau trei zile după ce au părăsit Tahiti, Căpitanul Bligh, a confiscat toată hrana ce fusese dată echipajului ca daruri de către prietenii lor din Tahiti. Față de această ieșire arbitrară și inumană a căpitanului, Christian a obiectat. Simțul măsurat al dreptății care-l stăpînea, îl eria într-un anărător al intereselor echipajului. Bligh, fire ambițioasă și crudă, îndreptă imediat spre el o avalanșă de cuvînte și injurii, la care Christian răspunse Comandantului său: „Domnule, abuzul Dns. este așa de rău, așa de grav, încît eu nu-mi mai pot face datoria cu plăcere“. Se părea că Bligh nu mai amusesse nimic de spus, minia-i era atît de puternică, încît roșu și tremurînd se retrase în cabina de comandă.

Conflictul se declanșase și mergea cu pasi repezi spre nerevăzută. Peste vreo 12 zile, cînd vasul ajunse în insula Anamorika, căpitanul dădu instrucțiuni lui Christian să meargă

plină la fărîm și să reîmprospăteze provizia de apă potabilă a vasului. Locuitorii insulei, s-au arătat însă primejdioși, astfel încît Christian s-a retras mai înainte ca aceștia să-i atace, și ascultător ordinelor anterioare ale comandantului său, el s-a reținut în a folosi armele de foc pentru a-i ataca pe localnici. Ajuns pe vas, Christian raportă căpitanului primirea neprietenosă ce li s-a făcut, la care însă, Bligh îl injură într-un mod murdar, spunîndu-i că este un las căruia îi este frică de acești sălbatici despuiați.

Intr-un mod foarte respectos Christian a răspuns: „Armele nu au nici un efect, Domnule. Dacă ți interzis întrebuintarea lor“. Astfel prăpastia dintre cei doi oameni continua să se mărească.

Trei zile mai tîrziu, în timp ce navigau încă în grupul de insule — TONGA — se întîmplă un lucru ce a prevestit în mod hotărît revolva ce a avut loc. Cîndva, în după amiaza zilei de 27 aprilie, 1789, căpitanul Bligh veni pe puntea de comandă a vasului și observă imediat că lipseau cîteva nucii de cocos, dintr-o grămadă așezată lingă tunuri. El a declarat că ele au fost furate și că acest lucru s-a făcut cu știrea celorlalți ofițeri de pe vas. Ofițerii declarară totuși că ei nu au văzut pe nimeni care să se atîngă de ele. Bligh răspunse la aceasta: „Atunci le-ați luat voi“.

El porunci pe loc lui Fletcher Christian, primul ofițer să coboare și să percheziționeze cabinetele ofițerilor și să aducă orice nucă de cocos pe care o va găsi. „Cîte nucii de cocos ai avut jos în cabina dumitale?“ urlă el.

„Nu pot să știu Domnule“, răspunse Christian, „dar nădăjduiesc că nu mă veți socoti atît de moșic, încît să fii vinovat de a vă fura“.

„Da“, șuieră Bligh, întîrîndu-și răspunsul său cu injurături. „Eu așa cred. Ești la fel ca toți ceilalți. După asta ai să-mi furi și „yam-uli“ (rădăcina unei plante africane folosită ca hrană a echipajului). Am să te biciuiesc și am să te fac să sări peste bord“.

El porunci apoi lui Mr. Samuel, care raportă toate aceste întîmplări

mai tirziu, de a nu mai da „grogul“ (o băutură făcută din apă fiartă cu lichior, lămâie și zahăr) moșicilor, și să le dea numai o jumătate de pund de „yam“ ca hrană pentru ziua următoare, adăugând că dacă va mai lipsi vreo nucă de cocos rația să fie redusă la $\frac{1}{4}$.

Nu este greu de imaginat că tratamentul acesta al lui Bligh, a rănit adinc pe Christian, care s-a dovedit a avea o sensibilitate mai înaltă decât ceilalți oameni ai echipajului. Poate că Bligh, credea că simpatia acordată acestuia în trecut, îi dădea dreptul să se poarte cu Christian așa cum se purta acum. Dar nu încapă nici un fel de îndoială că purtarea lui Bligh era nelogică și nu făcea altceva decât să determine pe marinari la revoltă. Muștrările lui nu erau numai severe, ele mai totdeauna se terminau cu ocări, acuzații de lășitate și furt.

Despre evenimentele ce au avut loc în noaptea aceea, John Fryer, șeful echipajului, a dat se pare cea mai clară înfățișare în raportul pe care acesta l-a dat mai tirziu înaintea „Mării cercetării“. El afirmă că „Bligh acționa totdeauna cu patimă, debitind lucruri triviale și aruncând acuzații grosolane ofițerilor săi“. J. Fryer spuse că fiind părerea lui personală, cum că „starea de spirit a lui Christian era astfel datorită certurilor frecvente pe care el le avusese cu Bligh și ocările pe care le-a primit din partea acestuia“. O interesantă lumină asupra problemei cu privire la caracterul lui Bligh este arătată în raportul lui Fryer, pentru că el spune mai departe în depozitia lui: „Minia sa se aprindea repede izbucnind ca un uragan, dar tot așa de repede se și stingea, pentru că după o oră sau o oră și ceva după ce el își descărcă minia asupra lui Christian, el îi trimise invitația de a cina împreună în seara aceea. Christian se scuză sub pretextul că nu se simte bine. Ceilalți ofițeri se înțeleseră între ei ca la un caz că Bligh, comandantul, le-ar cere să ia masa împreună, aceștia să nu se ducă; dar când acest lucru avu loc și Hyward fu chemat să ia masa cu căpitanul în acea seară, acesta acceptă invitația și se rupse astfel de restul ofițerilor. (De aici și faptul că ajunse singurul înapoi în patrie, dintre ofițeri).

În timp ce umbrele serii se lăsau peste apele calme ale Pacificului în seara zilei de 28 aprilie 1789, puțină odihnă și liniște era în inima lui Fletcher Christian. La început în mintea sa stăruia gândul dezertării, al fugii. El simțea că nu mai putea nici un moment să trăiască alături de Bligh, care deși mai înainte îi era prieten, acum îi era un aprig dușman. El nu mai vedea nici o speranță pentru viitoarea lui carieră în marină. Prestigiul său personal fusese mult distrus, și această stare de spirit a lucrat toate

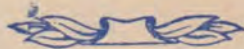
cele ce s-au petrecut într-un timp record.

În timp ce clipele nopții se scurgeau în înfinit, Christian continua mai departe să pună în aplicare planul său cu privire la părăsirea vasului, primind din partea șefului de echipaj, timplarului cum și a altor doi aspiranți de pe vas, care erau în cunoștință cu planurile lui, unele mărfuri care să le negocieze cu localnicii din insule pentru procurarea de hrană.

Se părea a fi o activitate mai mare decât cea obișnuită pe vas în acea noapte, astfel încât Christian nu a găsit nici un moment prețios să fugă fără a fi văzut. El dormi puțin, când fu trezit să-și facă cartul. Matthew Quintal și Christian se sprijineau pe bordul vasului, când deodată Quintal sugeră ca Christian să nu încerce să părăsească vasul, ci mai degrabă să pună stăpînire pe el, pentru că erau și alți oameni din echipaj care au fost maltratați de bătrînul — arbore de pîine — cum numeau ei uneori pe căpitanul lor.

Christian acționă imediat. El a chemat pe Isaac Martin, Ch. Churchill și Matthew Thompson, cărora le destăinui „complotul“ și au pus la punct un plan. Alexander Smith chemă pe John Williams și pe Williams McCoy, care au sprijinit de asemenea planul, pentru că toți au fost rău tratați de Bligh. Ora ce a urmat, a adus scena unor schimbări fulgerătoare și dramatice. Christian însoțit de trei dintre tovarășii lui, au coborît la căpitanul Bligh în timp ce acesta dormea în cabina lui. Ei îl traseră afară din pat și imobilizându-l, i-au legat mi-nile strîns la spate. Apoi l-au ridicat pe punte, de unde o mică barcă a fost lăsată la apă. În această barcă forță pe căpitan să intre și încă 18 persoane din echipaj care au refuzat să se alătore celor revoltați. Le-au fost date ceva provizii și apoi micul echipaj a fost împins în noapte pe apele Oceanului, spre a fi în ghiarele apelor veșnic frămîntate ale Pacificului.

(va urma)

STRADIVARIUS

Un nume larg cunoscut, care a devenit sinonim cu perfecțiunea în construcția violinelor și care face gloria unui violonist adesea numai prin simpla sa menționare alături de cea a numelui celebrului meșter de violi. Pușini știu însă că în veacul trecut, familia nobiliară Stradivarius, cunoscută în Italia de nord, își amintea cu prea puțină plăcere de strămosul lor, meșterul Stradivarius. Titlul lor de conte fusese cumpărat cu bani, întâmplare pe care descendenții o negau cu ardoare.

Mai important este însă că numele marelui meșter de violi se leagă de tradiția măiestriei altor celebri artiști ai construcției finelor instrumente — vestiți meșteri Amati. În urmă cu aproape 4 secole, la Cremona — oraș din nordul Italiei, trăia un cunoscut meșter de violi — Giovanni Marco de Bussetto. Arta acestui măiestru l-a impresionat profund pe tînărul Andrea Amati, fiul unui nobil din localitate care a și intrat ca ucenic în atelierul bătrînului Bussetto. Familia tînărului a considerat ca o rusine fapta lui Andrea Amati și s-a dezis de el. La aceasta a contribuit și o întâmplare care are hazul ei. Fiind o dată plecat capul familiei, tînărul

Amati a dispus tăierea tuturor perilor din grădina familiei, dăruind lemnul astfel obținut meșterului său pentru confecționarea violinelor. Bătrînul Amati, furios și-a aruncat fiul la închisoare. Când a scăpat din temniță, Andrea Amati a rămas în atelierul lui Bussetto, pe care l-a și moștenit.

Cei doi feciori ai lui Andrea Amati — Geronimo și Antonio, i-au continuat opera. Ei au lucrat împreună pînă cînd îndrăgostindu-se de aceeași fată, s-au despărțit. Cum Geronimo se căsătorise cu această fată, Antonio sfinși prin a-și pune capăt zilelor. Arta familiei Amati fu continuată deci numai de Geronimo și de fiul acestuia Niccolo care ajunse la cea mai înaltă desăvîșire a artei familiei Amati. Aici, în atelierul lui Niccolo Amati, au lucrat ca ucenici doi viitori mari constructori de violi: Andrea Guarneri și Antonio Stradivarius.

Stradivarius și-a lucrat cu migală și devoțiune violinele sale, căutînd un lemn deosebit pentru ele. Se spune că cele mai bune violi ale sale, cele executate cînd el atinsese vîrsta de 100 de ani, le-a confecționat din lemnul unor vechi corăbii turcești, capturate de venețieni și ținut la uscat zeci de ani.

Antonius Stradivarius Cremonensis

Faciebat Anno 1713.

Marca de fabricație a lui Stradivarius

OBICEIURI ȘI SUPERSTIȚII

Cînd Constantin cel Mare a îmbrățișat cauza creștinismului, un nou spirit a fost însuflat Bisericii. Constantin s-a străduit să-și împace supușii (atît pe cei creștini, cît și pe cei păgîni), prin respectul pe care el înțelegea să-l dea atît unora cît și altora, așa încît imperiul său să poată fi unit și întărit. El era în mod deosebit devotat lui Apolo, zeul soarelui; și printre multele sale edicte el impuse observarea zilei soarelui — sărbătoare păgînă a soarelui — în detrimentul zilei biblice de odihnă așa cum o prezintă Scriptura.

Data sărbătorii Paștelui își are originea de la sărbătoarea Paștelui păzită de Evrei, în a 14-a zi a lunii NISAN, luna ebraică ce corespunde lunilor martie sau aprilie de astăzi.

La Sinodul de la NICEEA, în anul 325 d.Hr. la care Constantin era cel ce conducea lucrările acestui Sinod, sărbătoarea Paștelui a fost fixată și declarată a avea loc în prima duminică ce urmează luna plină.

În parte, această dată a fost aleasă, pentru a ajuta pe pelerini să călătorească spre marile centre, cît mai mult posibil în timp de lună.

Constantin, care era foarte doritor de pompă și extravagantă, a cuprins multe din ideile lui păgîne în prăznuirea acestei sărbători sfinte. Mulți conducători bisericesti au gîndit că pentru a cîștiga cît mai mulți adepți dintre păgîni, ei trebuie să consimtă la adoptarea unor asemenea sărbători sau obiceiuri. De fapt, cînd Papa Grigore, trimise pe Augustin ca să convertească pe Anglo-Saxoni, el îi spuse să caute să acomodeze cît mai mult cu puțință ceremoniile creștine cu cele păgîne, pentru ca poporul să nu fie șocat. Astfel, puțină opoziție a avut Constantin în privința aceasta, atunci cînd el sărbători această sărbătoare cu mare pompă și ceremonie. „În Biserici se instituira priveghiuri pînă spre ziuă”, lumînările ce erau folosite pînă atunci nu mai erau suficiente, astfel încît stîlpi uriași de ceară au fost folosiți în locul lor și acestia erau puși în tot orașul. Paștele în ziua duminicii, a fost încărcat cu ceremoniile cele mai complicate, papa oficiînd — maessa — cu cel mai impunător cor și serviciile ce se puteau oficia în atare ocaziuni.

VECHIMEA PAȘTELUI

Numele de „Paște” este de fapt „modern”, și vine de la Eostre, zeița primăverii la Anglo-Saxoni. Ea era personificarea soarelui ce se ridică pe bolta cerului, cum și a tuturor lucrurilor noi și pline de speranțe și făgăduințe. Vechii Teuoni cu multe veacuri înaintea Creștinismului adora pe Eostre. Primii misionari creștini lovindu-se de imposibilitatea de a aboli această sărbătoare, s-au hotărît, așa cum de

fapt au făcut în multe cazuri — să-i dea o însemnătate religioasă. Lucrul acesta a fost foarte ușor făcut, pentru că „bucuria la vederea soarelui ce se urcă pe firmament”, a faptului de zi, a izvorului ce izbutește să fișnească din îmbrățișarea de gheață a iernii, și universală înviere a lucrurilor din natură, la boarea caldă a primăverii, toate acestea pot fi foarte ușor alăturate bucuriei creștine în fața învierii Soarelui Neprihănirii, a puterii Domnului Hristos asupra morții și a ieșirii Sale din mormînt.

Multe din obiceiurile de bază ale Paștelui își au originea din sărbătoarea zeiței primăverii din inima vechilor păduri teutonice. Ouăle, la această ocazie, figurile de șoareci și pui de găină, cum și diferite jocuri sînt relicve ale păgînismului. Multe din superstițiile ce la origine își găsesc izvorul în această sărbătoare, încă mai sînt în ființă astăzi în multe locuri. De exemplu, este încă considerat în multe părți și de mulți ca fiind un lucru ce aduce nenoroc, dacă cineva nu poartă haine noi de Paște. Acest lucru este o reminiscență a credinței că pentru a avea noroc în dragoste în decursul anului, trebuie să porți haine noi de Paște.

Obiceiul de a da ouă de Paște, poate fi urmărit în urmă pînă în zilele Antichității. Printre Egipteni, Persani, Galii, Greci, Romani și alții, oul era emblema universului, lucrarea divinității. Ouăle roșii — vopsite — sînt de asemenea un obicei vechi. Misterioasa dezvoltare a

vieții în interiorul oului, a fost totdeauna considerat ca simbol al renașterii naturii și izvorul vieții.

Un alt simbol al Paștelui tot atît de obișnuit ca și oul, este iepurele de Paște. Printre națiunile antice existau multe povești cu privire la lună, de la faza cînd este calculat paștele; și printre unele popoare, iepurele este însuși simbolul lunii. Artiștii Hinduși și Japonezi pictau iepurele pe discul lunii, pe cînd cei Chinezii reprezentau luna ca un iepure pisînd orez într-o piulișă. Există multe legende legate de lună și iepure. Una dintre ele spune că Buda a luat cîndva înfățișarea unui iepure, pentru ca astfel să poată hrăni o ființă flămîndă, și a fost mutat în forma aceasta în lună, unde trăiește veșnic. Unele legende au devenit atît de confuze odată cu trecerea veacurilor, încît astăzi în unele locuri se lasă celor mici a se înțelege că ouăle frumoase colorate și condeiate, au fost aduse de iepuri, care sînt într-o strînsă legătură cu această sărbătoare.

În timp ce superstițiile pe care le-am menționat nu pot fi socotite valabile și obligatorii, totuși e un lucru bun și plin de însemnătate spirituală, a ne opri și a cugeta la moartea Domnului Hristos și la însemnătatea ei pentru noi. Să demonstrăm tuturor creștinilor că în timp ce noi nu facem nimic deosebit în comportarea noastră exterioară, noi credem în Domnul Hristos, în lucrarea Lui, în moartea și învierea Lui nu numai într-o zi din an, ci în fiecare zi.

P. L.

ȘTIATI CĂ ?

- ...populația pămîntului vorbește peste 3.000 de limbi diferite ?
- ...în prezent în fiecare secundă se produc 3 nașteri și 2 decese în cadrul populației globului ?
- ...cercetări întreprinse timp de zeci de ani au demonstrat că la ora cinci dimineața temperatura aerului este cea mai scăzută din întreaga zi ?
- ...în oceane există atîta sare încît ea ar putea acoperi întregul uscat cu un strat de 120 m. ?
- ...dacă tot aurul din mări și oceane ar fi captat, s-ar obține un lingou greu de 8 miliarde de tone ?
- ...partea cufundată în apă a unui munte plutitor de gheață (iceberg) este de șapte ori mai mare decît cea care se găsește deasupra nivelului mării ?
- ...nichelul poate fi transformat în foițe atît de subțiri, încît dacă privim prin 4 foițe așezate la cîțiva mm. una de alta putem citi ușor un text ? O foiță de fier de 0,001 mm. grosime e transparentă ca și sticla ?
- ...aproape jumătate din omenire bea lapte produs din plante ? În țările calde, laptele se obține din sucupalmierului sau cocotierului, sau se extrage din semințe uleioase foarte bogate în albumină. În China, lactatele se prepară din soia, plantă cultivată pe mari întinderi.

INVITAȚIE LA CALM

Să ni-l inchipuim, numai pentru câteva clipe, pe vreunul din cunoștii noastre, și anume cum arată când... se ceartă. Aproape că nu-l mai recunoaștem, parcă ar fi alt om. Roșu-singeriu la față, deslănțuit, vorbește pe un ton neobișnuit de ridicat și ce spune este departe de a mai fi controlat. Tot corpul lui încordat a căzut pradă unui tremur imposibil de stăpinit, observabil îndeosebi la mâini, iar pe frunte și la țiple i-au apărut niște vine pe care de obicei nu i le vedem. Dacă i-am lua pulsul, am constata, cu ușurință că bate tot mai tare și tot mai repede. Iar dacă i-am măsura tensiunea, am găsi cu siguranță o ridicare netă peste cifra din timp normal.

Iată și aici o mărturie evidentă a legăturilor strinse ce există între creier și fiecare din organele și țesuturile corpului. Este pe deplin dovedită importanța, pentru funcțiile întregului organism, a stării scoarței cerebrale. În orice moment, scoarța creierului poate beneficia de efectul favorabil al unor așa zise emoții pozitive, după cum se poate desimți de pe urma emoțiilor zise negative. Un puternic izvor de emoții negative este și cearta, când răsunetul se exprimă nu numai în turburările vizibile ale aparatului cardio-vascular, ci și modificări la nivelul altor sisteme și aparate. Bunăoară, tubul digestiv. Cine nu știe că o ceartă zdravănă este în stare să taie radical pofta de mâncare. Cît despre sistemul nervos și întreaga stare psihică, ce să mai vorbim...

După cum se vede, un om care se ceartă realizează o violentă zguduire a întregului său organism. Urmările pentru sănătate, practic vorbind neglijabile după o singură ceartă, trebuie luate serios în considerare când certurile se repetă prea des. Dacă vom întreba un specialist, el ne va demonstra că în stările de enervare, de supărare accentuată, are loc în sînge o descărcare de adrenalină. Cu aceasta poate că nu vom fi mai lămurii ca înainte, iar dacă-l vom ruga să intre în amănunte, n-ar fi exclus să ne încurcăm mai rău. Merită să reținem numai că organismului nu-i plac de fel descărcările de adrenalină. Mai cu seamă nu-i plac aceste descărcări aparatului cardio-vascular, inimii și vaselor de sînge. Pentru un om sănătos, regimul de certuri, supărări și enervări predispune la o creștere de nedorit a tensiunii arteriale. Iar pentru un hipertensiv, un asemenea regim expune la agravarea stării generale și chiar la accidente.

Așa dar, cel ce dorește să-și menajeze inima și întregul organism, va avea numai de câștigat, dacă printre altele, va ști să se ferească de emoții negative, supărări și enervări. O primă soluție? Să se certe cît mai puțin, sau dacă se poate, deloc. Simplu, nu?

(„Magazin“ Nr. 178 din 4.III.1961)

SFATURI PRACTICE

— Pentru ca să umplem o sticlă cu gura foarte mică, ne folosim de o coajă de ou în care am făcut la unul din capete o gaură mică.

— Încălziminea va avea pielea moale dacă va fi unsă cu câteva picături de untdelemn. Dacă ungem pielea și pîngelele cu glicerina, acestea devin mai durabile și impermeabile. Pielea întărită de ploaie își revine dacă e unsă cu petrol.

— Bocancii se întrețin bine ungîndu-i, după ce i-am curățat de praf și de noroi, cu un amestec, făcut la foc potolit, dintr-o lingură de untdelemn, o lingură de seu și o lingură de untură de pește. Se ung bocancii de două ori cu pasta de mai sus și se lustruiesc imediat cu o perie. Să evităm ca pasta să se usuce pe bocanci, căci pielea își va pierde lustrul. Bocancii unși cu această pastă devin impermeabili (pasta va fi păstrată într-o cutie de tablă).

— Lucrurile de lînă, fularile și mănușile de lînă se spăl în apă rece, în care s-a fiert puțin săpun, apoi se limpezesc în apă caldă. Ele nu trebuie frecate și nici spălate în apă caldă, deoarece intră mult la apă.

— Drojdia de cafea sau de surogat de cafea este bună pentru spălarea sticlelor.

— Sarea se păstrează bine într-un borcănaș de sticlă, lemn sau material plastic cu capac. Sarea umedă se usucă dacă punem în ea câteva boabe de orez sau mazăre, care vor absorbe umezeala.

Omul cu un ulcior cu apă !

(urmăre din pag. 14-a)

nocturnele orgii Bahice ale împăratului dement de pe tronul Romei de odinioară — NERO — din ordinul căruia apostolul Petru și Pavel plătiră tributul credinței lor.

Dar vei fi poate chemat să fii — omul cu un ulcior cu apă. Nu uita că locul acela este chemarea ta.

Lucifer, cu toată splendoarea situației lui, se stinse în coborîrea lui vertiginosă de la sfințenie — la păcat, la ură.

Balaam, cel care avea ochii deschși și vedea, muri blestemat și lipsit de ceea ce a urmărit o viață întreagă.

Ghehazi, muri alungat din societate, avînd pentru totdeauna asupra lui stigmatul propriei lui lâcomii și ambiții. Cu trupul plin de rănile leprei scotea la fiecare pas în noaptea nenorocirii lui strigătul ce făcea să se cutremure stihiiile vremii și carnea să se stringă pe cel ce auzea strigătul ce venea parcă de dincolo de mormînt — NECURAT... NECURAT... NECURAT !

Iuda, se prăbuși de la înălțimea ambițiilor lui meschine... și „Ceva mai tirziu, în aceeași zi, pe drumul de la Pilat la Golgota, se petrecu o întrerupere a strigătelor și batjocorilor multîmii batjocoritoare care ducea pe Isus la locul de răstignire. Cînd trecură pe lângă un loc singuratic, văzură la rădăcina unui copac uscat, trupul lui Iuda. Era o priveliște care te făcea să te cutremuri. Povara lui rupsesse frînghia cu care se spînzurase de copac. În cădere, corpul lui se slujise îngrozitor“.

Chiar dacă vanitatea își zîmbește și ura își face plecăciuni; chiar dacă asemenea unei „FATA MORGANA“ în deșertul minții tale înfrigate mirajul acesta își zîmbește... RĂMII... RĂMII. OMUL CU UN ULCIOR CU APĂ !

Și atunci ecoul clopotului uriaș al secolelor ce a bătut cu putere la moartea Domnului nostru Isus Hristos, amintind înfrîngerea Satanei și condamnarea lui veșnică, va avea și în sufletul tău efectul binefăcător al unor puteri vitalizante și pline de tărie. Atunci învătura pe care Mintuitorul doorea atît de mult s-o prindă ucenicii Săi înainte de moartea Sa, va aduce roadele vieții în viața ta. Și atunci, Domnul va veni prin Duhul Său cel Sfînt și va frînge zilnic pîinea vieții cu tine. Rămii deci omul care în ulciorul ce-l poartă cu el, duce apa vieții pretutindeni.

D. P.

TEXTE COMENTATE

INSEMĂNĂTATEA CELOR SCRISE ÎN ROMANI 14,2,5

Cine mănincă să nu disprețuiască pe cine nu mănincă ; și cine nu mănincă, să nu judece pe cine mănincă, fiindcă Dumnezeu l-a primit. Unul socotește o zi mai pe sus decît alta ; pentru altul, toate zilele sînt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui". Rom. 14,2,5.

Aceste versete trebuie interpretate în cadrul contextului lor istoric. Trebuie deci să se dea răspuns la următoarea întrebare : „Ce situație din prima Biserică creștină a necesitat acest sfat ?" O comparație atentă cu textul din 1 Cor. 8, o parte a unei scrisori scrisă la mai puțin de un an mai înainte, sugerează ideea că problema la care se referă Rom. 14,2, este aceea a cărnii sacrificată zeilor. Existau unii creștini scrupuloși, care, de teama de a se spurca, se rețineau a mai consuma carne, dacă exista cea mai mică suspiciune că ea ar fi fost sacrificată idolilor. În asemenea cazuri, ei mînceau numai vegetale.

Sînt unii care folosesc acest pasaj pentru a arăta cum că, distincția între hrana curată și cea necurată a fost desființată. O astfel de interpretare violează o lege de bază a interpretării biblice, și anume, aceea că un pasaj trebuie să fie interpretat în lumina contextului său istoric. Întrebarea nu este, cum să fie interpretate cuvintele Scripturii, ci — ce solie caută scriitorii Sf. Scripturi să transmită aceloră ce li se adresau ? Cînd acest principiu este respectat și aplicat la Rom. 14,2, atunci toate dificultățile dispar.

Aceeași regulă trebuie să fie aplicată și la Rom. 14,5. Această situație din prima Biserică, care cerea ca acest sfat să fie dat, era fără îndoială aceea la care se referă cele scrise în Gal. 4,10,11 : „Voi păziți zile, luni, vremi și ani. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi".

Epistola către Galateni a fost scrisă cam în același timp cu aceea către Romani, și anume în timpul celor 3 luni pe care Pavel le-a petrecut în Corint în cea de a treia călătorie a sa (Fapte 20,2,3). O anume partidă cunoscută ca Iudaizanți, a venit în Galatia și căuta să convingă pe cei convertiți dintre neamuri cum că, pentru ca ei să poată fi mîntuiți, ar fi necesar ca ei să păzească legea ceremonială, incluzînd sărbătorile și praznicele ei. Se pare că atît cît lucrul acesta se referă la Iudeii veniți la Creștinism, aceștia erau liberi a continua să păzească anumite rituri ceremoniale ale Iudaismului.

Astfel unii dintre membrii Bisericii nu luau aminte la sărbătorile legii ceremoniale, alții credeau că Dumnezeu încă mai pretinde păzirea lor. Aceasta era situația care a determinat pe Pavel să scrie : „Unul socotește o zi mai pe sus decît alta ; pentru altul, toate zilele sînt la fel. Fiecare să fie deplin încredințat în mintea lui". Rom. 14,5. Păzirea poruncii a patra nu era în discuție aici, pentru că punctul acesta nu era ca o problemă de controversă, pînă cînd nu a fost introdusă păzirea Duminicii, iar aceasta un secol mai tîrziu. A face o astfel de interpretare și aplicație a Sf. Scripturi însemnează a forța principiul de bază al exegezei scripturistice, enunțat mai sus.

= CURIERUL ADVENTIST =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET